

SEMPÉ

GOSCINNY

Giờ ra chơi của nhóc Nicolas

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

isach.info

René Goscinny

GIỜ RA CHƠI CỦA NHÓC NICOLAS

Thông tin về ebook

Giờ Ra Chơi Của Nhóc Nicolas

Tác giả: René Goscinny

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đỗ Quốc Dũng

Bìa: Đỗ Quốc Dũng

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 04-September-2017

Tổng số 66 trang

Click vào đây để đọc online

ALCESTE BỊ ĐUỔI HỌC

Ở trường mới xảy ra một vụ kinh khủng: Thằng Alceste bị đuổi học!

Chuyện diễn ra trong giờ ra chơi lần hai vào buổi sáng.

Tất cả chúng tôi đang ở đó để chơi trò săn bóng, các bạn biết trò này chơi như thế nào rồi đấy: đưa nào có bóng thì là thợ săn; thế và đưa đó cố đập bóng vào một thằng bạn, rồi thằng bạn sẽ oà khóc và đến lượt nó phải làm thợ săn. Thật là hết sảy. Bọn duy nhất không chơi, đấy là Geoffroy, thằng hôm ấy nghỉ học; Agnan, cái thằng luôn ôn lại bài trong giờ ra chơi, và Alceste, cái thằng đang mãi ăn cái bánh quết mút cuối cùng của buổi sáng. Alceste lúc nào cũng để dành cái bánh quết to nhất cho giờ ra chơi lần hai, cái này dài hơn những cái khác một tí. Thợ săn lần này là thằng Eudes, và không mấy khi lại như vậy: bởi nó rất khoẻ nên cả bọn chẳng bao giờ cố lấy bóng đập vào nó, bởi vì khi nó mà săn lại, thì nó đập đau kinh lắm. Lúc đó, Eudes đã nhằm Clotaire, thằng này liền ngã kênh ra đất, hai tay ôm lấy đầu; quả bóng sượt qua nó, và bình! Nó đập ngay vào lưng Alceste, làm thằng này đánh rơi luôn cái bánh quết, mà lại rơi đúng cái phía có mút. Thằng Alceste không hài lòng tí nào; mặt mày nó đỏ dừ hết cả lên rồi nó bắt đầu la hét âm ỉ; thế là thầy Nước Lèo - đấy chính là thầy giám thị của chúng tôi - thầy ấy đã chạy đến để xem có chuyện gì xảy ra; thứ mà thầy ấy không buồn xem chính là cái bánh quết và thầy ấy giẫm luôn vào, thầy ấy đã bị trượt và suýt nữa thì ngã ngửa. Thầy Nước Lèo ngạc nhiên lắm, vì giày của thầy ấy dính đầy những mút. Còn thằng Alceste thì thật là kinh khủng, nó khua khoắng cả hai tay và nó gào lên:

- Chó thật ấy, ái chà! Thầy không có mắt hay sao mà cứ giẫm bừa phứa thế hả? Thật đấy, đừng có mà đùa!

Cái thằng đang tức giận kinh lên được, Alceste ấy; cần phải nói rằng chó đại mà giờ trò với đồ ăn của nó, nhất là khi đấy là cái bánh quết trong giờ ra chơi lần hai. Còn thầy Nước Lèo thì cũng không hài lòng nốt.

- Hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đây, thầy nói với Alceste: cậu vừa mới nói

gì?

- Em nói rằng chớ thật ấy, thầy không có quyền giẫm lên bánh quết của em! Thầy Alceste hét lên.

Thế là thầy Nước Lèo nắm lấy tay thầy Alceste rồi lôi nó đi với thầy. Khi thầy Nước Lèo bước đi thì cứ là nhép, nhép, bởi vì cái đồng mút nó dính vào giày thầy.

Thế rồi thầy Mouchabière bấm chuông hết giờ ra chơi. Thầy Mouchabière là giám thị mới, chúng tôi còn chưa có thời gian để đặt cho thầy ấy một cái biệt danh buồn cười. Chúng tôi vào lớp rồi mà thầy Alceste vẫn chưa quay lại. Cô giáo ngạc nhiên lắm.

- Ô thế Alceste đâu nhỉ? Cô hỏi chúng tôi.

Cả lũ chúng tôi vừa định trả lời cô thì cửa lớp bật mở và thầy hiệu trưởng bước vào, cùng với Alceste và thầy Nước Lèo.

- Đứng lên! cô giáo nói.

- Ngồi xuống! thầy hiệu trưởng nói.

Thầy hiệu trưởng có vẻ không hài lòng; thầy Nước Lèo cũng vậy; còn trên cái mặt bự của thầy Alceste thì đầy những nước mắt và nó cứ sụt sịt.

- Chào các em, thầy hiệu trưởng nói, cậu bạn của các em đã nói tục ghê gớm với thầy Nước... à thầy Dubon. Tôi không thể nào tìm ra lý do để bỏ qua cho thái độ vô lễ với người trên và lại lớn tuổi này. Thế cho nên cậu bạn của các em bị đuổi học. Cậu ta đã không nghĩ, ồ, dĩ nhiên rồi, đến nỗi khổ sở vô hạn mà cậu ta gây ra cho bố mẹ mình. Thế và nếu trong tương lai mà cậu ta không biết tu tỉnh, không sớm thì muộn cậu ta cũng sẽ vào tù ra tội, một kết cục tất yếu của tất cả những kẻ vô giáo dục. Tôi mong rằng đây là bài học cho tất cả các em!

Thế rồi thầy hiệu trưởng bảo thầy Alceste thu dọn đồ đạc. Thầy Alceste vừa đi lấy đồ vừa khóc lóc, thế rồi nó đi mất, cùng với thầy hiệu trưởng và thầy Nước Lèo.

Cả bọn chúng tôi đều rất buồn. Cô giáo cũng vậy.

- Cô sẽ cố giải quyết việc này, cô hứa với chúng tôi.

Dầu sao đi nữa thì cô giáo vẫn cứ là hết sảy!

Khi tan trường, chúng tôi thấy thằng Alceste đợi chúng tôi ở góc phố và đang ăn một cái bánh mì nhỏ quết sô cô la. Khi chúng tôi đến bên nó, Alceste ấy, nó có vẻ buồn góm.

- Mà vẫn chưa về nhà à? Tôi hỏi.

- Ừ thì chưa, thằng Alceste nói, nhưng mà tao cũng phải về rồi, đến giờ ăn trưa rồi. Khi tao nói chuyện này với bố và mẹ tao, cuộc với bọn mày là tao sẽ bị nghỉ ăn tráng miệng! Đào ôi! Sao lại có cái ngày như thế này, thề với bọn mày...

Và thằng Alceste bỏ đi, vừa lê bước vừa nhai chậm chậm. Chúng tôi có cảm giác là nó đang phải cố ép nó ăn. Tội nghiệp Alceste, chúng tôi rất ái ngại cho nó.

Thế rồi, vào buổi chiều, chúng tôi thấy mẹ thằng Alceste tới trường, bà ấy có vẻ không hài lòng và một tay thì dắt thằng Alceste. Bọn họ vào phòng thầy hiệu trưởng và thầy Nước Lèo cũng vào nữa.

Rồi một lúc sau, khi chúng tôi đang trong lớp thì thầy hiệu trưởng bước vào cùng với Alceste, nó đã cười toét miệng.

- Đứng lên! cô giáo nói.

- Ngồi xuống! thầy hiệu trưởng nói.

Thế rồi thầy ấy giải thích cho chúng tôi rằng thầy đã quyết định cho thằng Alceste một cơ hội nữa. Thầy nói rằng thầy làm điều đó vì nghĩ tới bố mẹ của bạn chúng tôi, những người hết sức buồn với ý nghĩ rằng con trai họ có nguy cơ trở thành một kẻ vô giáo dục và sớm muộn cũng sẽ phải vào tù ra tội.

- Cậu bạn của các em đã xin lỗi thầy Dubon, thầy ấy đã rộng lượng chấp nhận lời xin lỗi, thầy hiệu trưởng nói; tôi hy vọng rằng cậu bạn của các em sẽ biết ơn lòng khoan dung đó và nhờ có bài học đã được rút ra và có tác dụng như một lời cảnh báo, bằng hạnh kiểm của mình, trong tương lai, cậu ta sẽ biết chuộc cái lỗi lầm nghiêm trọng đã mắc phải vào hôm nay. Đúng không nhỉ?

- Thì... vâng, thằng Alceste đáp.

Thầy hiệu trưởng nhìn nó, thầy há hốc mồm, thầy thở dài một cái rồi thầy đi ra.

Còn chúng tôi, chúng tôi hài lòng kinh lên được, cả lũ nhao nhao nói cùng một lúc, nhưng cô giáo đã lấy thước kẻ đập lên bàn và cô nói:

- Tất cả hãy ngồi xuống. Alceste trở về chỗ và hãy trật tự. Clotaire, lên bảng nào.

Khi chuông ra chơi vang lên, tất cả chúng tôi đều ào xuống, trừ thằng Clotaire bị phạt, vẫn như mỗi lần nó bị gọi lên bảng. Trên sân trường, trong lúc thằng Alceste ăn cái bánh mì kẹp pho mát, chúng tôi hỏi nó chuyện trong phòng hiệu trưởng diễn ra thế nào, thế rồi thầy Nước Lèo đi tới.

- Nào, nào, thầy ấy nói, hãy để cho bạn các cậu được yên; vụ việc buổi sáng hôm nay đã xong xuôi rồi, đi chơi đi! Nào!

Rồi thầy ấy nắm lấy tay Maixent và Maixent huých phải Alceste và cái bánh xăng đuych kẹp pho mát đã rơi xuống đất.

Thế là thằng Alceste nhìn thầy Nước Lèo, nó đỏ dừ hết cả mặt mũi, nó bắt đầu khua tay loạn xạ, rồi nó gào lên:

- Chó thật ấy, ái chà! Không thể tin nổi! Chính thầy lại bắt đầu giờ trò! Thật đấy, đừng có mà đùa, thầy đúng là vô phương cứu chữa!

CÁI MŨI CỦA CHÚ EUGÈNE

Sau bữa trưa hôm nay, chính bố là người đưa tôi đến trường. Tôi đấy à, tôi rất thích bố đưa tôi, bởi vì bố hay cho tôi tiền để mua các thứ. Và lần này cũng có cấm sai. Chúng tôi đi qua cửa hàng đồ chơi và qua cửa kính, tôi nhìn thấy những cái mũi bằng bìa mà người ta vẫn đeo lên mặt để chọc cười bọn bạn.

“Bố ơi, tôi nói, mua cho con một cái mũi đi!” Bố bảo không được, rằng là tôi chẳng cần mũi làm gì, nhưng tôi chỉ cho bố một cái mũi to, đỏ lù, rồi tôi bảo bố: “Kìa kìa bố! Mua cho con cái kia kìa, trông giống hệt như mũi của chú Eugène!”

Chú Eugène là em trai của bố; chú to con, chú chuyên kể chuyện bá láp và chú cười cọt suốt ngày. Chúng tôi chẳng mấy khi gặp chú, bởi vì chú cứ đi bán các thứ ở rất xa, tận Lyon, Clermont -Ferrand và Saint - Étienne. Bố bắt đầu cười.

- Ồ đúng vậy, bố nói, trông y như là mũi của chú Eugène cỡ nhỏ. Lần tới, khi chú ấy đến nhà, bố sẽ đeo nó.

Thế rồi chúng tôi vào trong cửa hàng, chúng tôi mua cái mũi, tôi đeo nó lên mặt tôi; nó được giữ chặt bằng một cái dây chun, thế rồi bố tôi đeo nó lên mặt bố, thế rồi cô bán hàng đeo nó lên mặt cô ấy, tất cả chúng tôi đều ngấm ngĩa trong một cái gương và chúng tôi buồn cười kinh lên được. Các bạn muốn nói gì thì nói, chứ bố tôi thì đúng là hết sảy!

Trong lúc thả tôi ở cổng trường, bố bảo tôi: “Con phải ngoan và nhất là đừng có sinh sự gì với cái mũi của chú Eugène đấy.” Tôi ấy à, tôi hứa với bố rồi tôi chạy vào trường.

Trên sân trường, tôi nhìn thấy lũ bạn và tôi đeo cái mũi lên để cho chúng nó xem và cả lũ đều cười ầm lên.

- Giống cái mũi của dì Claire nhà tao thế, thằng Maixent nói.

- Không phải, tôi nói, đây là cái mũi của chú Eugène nhà tao, chú ấy là

nhà thám hiểm.

- Mày cho tao mượn cái mũi nhé? thằng Eudes hỏi tôi.

- Không được, tôi trả lời. Nếu mày muốn có mũi, mày chỉ cần bảo bố mày mua cho một cái!

- Nếu mày mà không cho tao mượn, tao sẽ đấm một phát vào cái mũi của mày! thằng Eudes bảo tôi, thằng này rất khoẻ, và bực! nó đấm thẳng vào cái mũi của chú Eugène.

Với tôi thì quả đó chả vắn gì, nhưng tôi sợ nó sẽ làm vỡ mũi của chú Eugène; thế là tôi đút cái mũi vào trong túi và tôi đá cho thằng Eudes một phát. Chúng tôi đang đánh lộn, còn lũ bạn đang xem thì thầy Nước Lèo đã chạy đến. Thầy Nước Lèo là giám thị của chúng tôi, để hôm nào tôi sẽ kể cho các bạn tại sao chúng tôi lại gọi thầy ấy như vậy.

- Thế nào, thầy Nước Lèo nói, ở đây có chuyện gì vậy?

- Là thằng Eudes ạ, tôi nói; nó đã đấm em một phát vào mũi và nó đã làm vỡ của em.

Thầy Nước Lèo tròn tròn hai mắt, thầy cúi xuống, chĩa cái mặt của thầy trước mặt tôi, và thầy bảo tôi: "Đâu xem nào..."

Thế là tôi rút từ trong túi ra cái mũi của chú Eugène và tôi chìa cho thầy xem. Tôi không hiểu tại sao mà thầy Nước Lèo lại trở nên giận dữ kinh khủng khi nhìn thấy cái mũi của chú Eugène.

- Nhìn thẳng vào mắt tôi đây, thầy Nước Lèo đã đứng thẳng người lên và nói. Tôi không thích người ta chế giễu tôi, anh bạn ạ. Cậu sẽ bị phạt ở lại lớp vào thứ Năm, hiểu chưa?

Tôi bắt đầu khóc lóc; thế là thằng Geoffroy nói:

- Không, thưa thầy, không phải lỗi của nó đâu ạ!

Thầy Nước Lèo nhìn thằng Geoffroy, thầy cười mỉm, và thầy đặt tay lên vai nó.

- Thế là tốt đấy, anh bạn nhỏ, tự thú để cứu bạn mình.

- Vâng, thằng Geoffroy nói, đâu phải lỗi của nó, đấy là lỗi của thằng

Eudes.

Thầy Nước Lèo trở nên đỏ mặt tía tai, thầy há há miệng mấy lần rồi mới nói được, thế rồi thầy phạt ở lại lớp thẳng Eudes, thẳng Geoffroy và cả thẳng Clotaire vì đã dám cười. Rồi thầy đi bấm chuông.

Trong lớp, cô giáo bắt đầu giảng về những câu chuyện khi mà nước Pháp đầy rẫy người Gô loa. Thằng Alceste ngồi cạnh tôi đã hỏi xem cái mũi của chú Eugène có bị vỡ thật không. Tôi bảo nó là không, rằng nó chỉ hơi bị móp một tí ở đằng đầu, rồi tôi lôi cái mũi từ trong túi ra để xem có sửa được không. Và thật hết sảy khi chỉ bằng cách lấy ngón tay đẩy ở bên trong, tôi đã làm cho cái mũi trở lại hình dáng như ban đầu. Tôi hài lòng lắm.

- Đeo thử xem nào, thằng Alceste bảo tôi.

Thế là tôi chúi xuống gầm bàn và đeo cái mũi lên, thằng Alceste nhìn rồi nói:

- Được đấy, ngon rồi.

- Nicolas! Hãy nhắc lại những gì cô vừa nói! Cô giáo quát lên khiến tôi rất sợ.

Tôi đứng dậy ngay tức khắc và tôi chực oà khóc, vì tôi chẳng biết cô giáo vừa mới nói gì, mà cô thì không hề hài lòng khi bọn tôi không nghe giảng. Cô giáo tròn tròn hai mắt nhìn tôi, giống như thầy Nước Lèo.

- Mà em đeo cái gì ở trên mặt thế kia? Cô giáo hỏi tôi.

- Đấy là cái mũi bố em mua cho em! Tôi vừa khóc vừa giải thích.

Cô giáo rất tức giận và cô bắt đầu quát lên, bảo rằng cô không ưa những chú hề và rằng nếu tôi mà còn tiếp tục như thế này thì tôi sẽ bị đuổi học và rằng tôi sẽ trở thành một kẻ vô học và rằng tôi sẽ là nỗi xấu hổ của bố mẹ tôi. Thế rồi cô giáo bảo tôi: "Mang cái mũi đó lên đây cho tôi!"

Thế là tôi vừa đi lên vừa khóc lóc, tôi đặt cái mũi lên trên bàn cô giáo và cô bảo rằng cô tịch thu nó, thế rồi cô bắt tôi phải chia động từ "Tôi không được mang những cái mũi bằng bìa vào giờ Lịch sử, với mục đích làm trò hề và làm các bạn sao nhãng."

Khi tôi trở về nhà, mẹ nhìn tôi và mẹ bảo: "Con bị làm sao vậy, Nicolas,

người con cứ nhột nhột hết cả.” Thế là tôi bắt đầu khóc, tôi giải thích cho mẹ biết rằng thầy Nước Lèo đã phạt tôi phải ở lại trường khi tôi rút cái mũi của chú Eugène từ trong túi ra, và rằng chính thằng Eudes có lỗi là làm bẹp đầu mũi của chú Eugène và rằng ở trong lớp cô giáo đã phạt tôi phải chia động từ các thứ, chỉ tại cái mũi của chú Eugène mà cô đã tịch thu của tôi. Mẹ nhìn tôi, có vẻ ngạc nhiên lắm, thế rồi mẹ đặt tay lên trán tôi, mẹ bảo rằng tôi cần phải ngủ một tí và rằng tôi cần nghỉ ngơi.

Thế rồi khi bố từ sở làm về nhà, mẹ bảo bố:

- Em đợi anh sốt cả ruột, em lo ghê cơ. Thằng bé đi học về rất là bị kích động. Em tự nhủ không biết có cần phải gọi bác sĩ nữa không đây.

- Thôi rồi! bố nói, biết ngay mà lại, anh đã đoán trước rồi mà! Anh cuộc là thằng ngốc Nicolas này lại sinh sự rắc rối với cái mũi của Eugène chứ gì!

Thế là tất cả chúng tôi đều sợ lắm, bởi vì mẹ tự dưng thấy khó ở và chúng tôi đã phải gọi bác sĩ.

CÁI ĐỒNG HỒ

Chiều hôm qua khi tôi đi học về, một bác bưu tá đã tới và mang cho tôi một cái hộp. Đó là một món quà của bà. Một món quà rất khủng và các bạn còn lâu mới đoán ra nó là cái gì nhé: một cái đồng hồ đeo tay! Bà với cái đồng hồ đúng là hết sảy kinh lên được, bọn bạn tôi sẽ phải ngất ngây con gà tây cho mà xem. Bố không có nhà, bởi vì tối nay bố đi ăn tối vì công việc, và mẹ đã dạy tôi cách phải lên dây đồng hồ như thế nào rồi mẹ đeo nó vào cổ tay cho tôi. Thật may là tôi biết xem giờ rất tốt, không như năm ngoái khi mà tôi vẫn còn bé, lúc nào tôi cũng phải hỏi mọi người xem trong cái đồng hồ của tôi là mấy giờ rồi, một việc chẳng hề dễ chịu. Đồng hồ của tôi có cái rất hay là nó có một cái kim dài chạy nhanh hơn hai cái kim khác mà mình chả nhìn thấy chúng nhúc nhích gì cả trừ phi mình nhìn thật kỹ và thật lâu. Tôi hỏi mẹ cái kim dài để làm gì thì mẹ bảo tôi rằng cái đó rất tiện để biết món trứng chần đã xong hay chưa.

Điều đáng tiếc là vào 7 giờ 32, khi mẹ và tôi ngồi vào bàn ăn, thì lại chả có món trứng chần. Tôi vừa ăn vừa xem đồng hồ nên mẹ bảo tôi ăn nhanh lên một tí không món canh sẽ bị nguội, thế là tôi giải quyết món xúp trong khoảng hai vòng hơn một tí của cái kim dài. Vào lúc 7 giờ 51, mẹ đem ra một miếng bánh ga tô hết sảy còn lại từ buổi trưa và chúng tôi ra khỏi bàn ăn lúc 7 giờ 58. Mẹ để cho tôi được chơi một tí tẹo, tôi ghé sát tai vào cái đồng hồ để nghe tiếng tích tắc, và rồi, vào lúc 8 giờ 15, mẹ bảo tôi lên giường. Tôi miễn nguyện ý như cái lần tôi được tặng cái bút mà nó nhỏ mực ra khắp nơi. Tôi ấy à, tôi muốn để nguyên cái đồng hồ trên cổ tay để đi ngủ, nhưng mẹ bảo tôi rằng như thế không tốt cho cái đồng hồ, thế là tôi để nó lên tủ đầu giường, ở chỗ đó tôi có thể nhìn thấy nó rất rõ khi tôi nằm nghiêng người, và mẹ tắt đèn vào lúc 8 giờ 38.

Và giờ thì thật là cực kỳ! Bởi vì các chữ số và cả kim trên cái đồng hồ của tôi, ối xời, chúng cứ sáng lên trong bóng tối! Thậm chí nếu như tôi muốn làm trứng chần, tôi cũng không cần phải bật đèn. Tôi không hề buồn ngủ, tôi nhìn cái đồng hồ suốt và cứ như vậy mãi thì tôi nghe thấy tiếng cửa nhà mở ra: đấy là bố về! Tôi rất khoái bởi vì tôi có thể khoe bố món

quà của bà. Tôi nhóm dậy, tôi đeo đồng hồ vào cổ tay và tôi ra khỏi phòng.

Tôi thấy bố nhón chân đi lên cầu thang. “Bố! tôi kêu lên, bố xem cái đồng hồ đẹp bà cho con này!” Bố ấy à, bố ngạc nhiên lắm, ngạc nhiên đến nỗi tí nữa thì bố ngã xuống cầu thang. “Suyt! Nicolas, bố nói với tôi, con làm mẹ con dậy bây giờ!” Đèn chột bật sáng và chúng tôi thấy mẹ từ trong phòng đi ra. “Mẹ nó đã dậy rồi”, mẹ nói với bố, vẻ chẳng hài lòng chút nào, thế rồi mẹ hỏi bố có phải cứ ăn tối vì công chuyện thì tối giờ này mới về ư. “Ừ thì, bố nói, cũng có muộn lắm đâu mà.

- Bây giờ là 11 giờ 58, tôi nói mà thấy tự hào kinh lên được, bởi vì tôi rất thích được giúp đỡ bố với cả mẹ.

- Mẹ của em lúc nào cũng nghĩ ra các món quà hay ghê, bố nói với mẹ.

- Đúng lúc để nói về mẹ em quá nhỉ, nhất là trước mặt thằng bé”, mẹ trả lời mà chẳng hề có vẻ gì là tươi cười, thế rồi mẹ bảo tôi phải lên giường thôi con yêu và rằng tôi phải ngủ khò luôn.

Tôi quay về phòng mình và tôi nghe tiếng bố mẹ nói chuyện một lúc và tôi bắt đầu giấc ngủ vào lúc 12 giờ 14.

Tôi thức giấc vào lúc 5 giờ 7; trời bắt đầu rạng và thật tiếc là những con số trên đồng hồ lại bớt sáng đi. Tôi ấy à, tôi chẳng cần phải dậy vội bởi vì không phải đi học, nhưng tôi tự nhủ rằng tôi có thể giúp đỡ bố vì bố phàn nàn rằng sếp của bố lúc nào cũng phàn nàn rằng bố đi làm muộn. Tôi chờ một tí và đến 5 giờ 12 thì tôi vào phòng bố mẹ và tôi kêu lên: “Bố ơi! Sáng rồi đấy! Bố muộn làm bây giờ!” Bố có vẻ rất kinh ngạc, nhưng mà đúng là đỡ nguy hiểm hơn ở trong cầu thang, vì nằm trên giường thì bố chẳng thể bị ngã được. Nhưng bố nhăn nhó đến là kinh, cứ như thể bố bị ngã. Mẹ cũng thức dậy tức thì. “Có chuyện gì thế? Có chuyện gì thế?” mẹ hỏi.

- Đây là do cái đồng hồ, bố nói, hình như sáng rồi thì phải.

- Vâng, tôi nói, bây giờ là 5 giờ 15 và sắp sửa thành 16.

- Hoan hô, mẹ nói, bây giờ con hãy đi ngủ lại đi, bố mẹ đã dậy rồi.

Tôi bèn đi ngủ lại, nhưng tôi cũng đã phải trở lại thêm ba lần nữa, vào các lúc 5 giờ 47, 6 giờ 18 và 7 giờ 02, để cho bố mẹ tôi thức dậy hẳn.

Chúng tôi cùng ngồi ăn sáng và bố kêu lên với mẹ: “ Em hãy nhanh nhanh lên một tí, em à, chứ uống cà phê thế này thì anh sẽ muộn mất, anh đã đợi năm phút rồi đấy.”

- Tám chứ, tôi nói, và mẹ bước tới và mẹ nhìn tôi rất là lạ. Khi mẹ rót cà phê vào các cốc. Mẹ để rót một tí lên tấm vải dầu bởi vì tay mẹ cứ run run; tôi mong là mẹ không bị làm sao.

"Anh sẽ về ăn trưa sớm thôi, bố nói, khi nào ăn thì anh sẽ báo giờ."

Tôi hỏi mẹ báo giờ nghĩa là thế nào, nhưng mẹ bảo tôi đừng bận tâm về điều đó mà hãy ra ngoài mà chơi. Đây đúng là lần đầu tiên tôi thấy tiếc vì không phải đi học, bởi lẽ tôi muốn bọn bạn tôi xem cái đồng hồ này. Ở trường, đưa duy nhất một lần mang đồng hồ đến lớp là Geoffroy, thằng đó có cái đồng hồ của bố nó, một cái đồng hồ to có nắp đậy và có dây xích. Nó rất chi là hết sảy, cái đồng hồ của bố thằng Geoffroy ấy, nhưng hình như thằng Geoffroy không được phép sử dụng và nó đã bị hàng đồng phiên phức và chúng tôi không bao giờ thấy lại cái đồng hồ ấy nữa. Thằng Geoffroy đã bị một trận đét đít như tử, nó nói với chúng tôi, đến nỗi chỉ tí nữa thì chúng tôi cũng chẳng được gặp lại nó luôn.

Tôi đến nhà Alceste, một thằng bạn ở gần ngay nhà tôi, một thằng to béo ăn luôn mồm. Tôi biết nó chuyên dậy sớm bởi vì bữa ăn sáng của nó rất mất thời gian. “Alceste ơi! Tôi gọi to khi đến trước cửa nhà nó, Alceste! Ra xem tao có gì này!” Thằng Alceste đi ra, một cái bánh sừng bò trong tay, và một cái sừng bò nữa thì ngậm trong mồm. “Tao có một cái đồng hồ!” tôi vừa nói với Alceste vừa giơ tay tôi lên ngang với đầu cái bánh sừng bò đang ở trong mồm nó. Alceste hơi ngó một tí, nó nuốt và nó nói:

- Trông nó chả ra cái gì!

- Nó chạy tốt lắm, nó có một cái kim để làm trứng chần và tối đến thì nó sáng rực, tôi giải thích.

- Thế ở bên trong thì thế nào?" thằng Alceste hỏi tôi.

A, cái đó thì tôi chưa nghĩ đến. “Đợi đấy”, Alceste bảo tôi và nó chạy vào trong nhà. Nó lại chạy ra với một cái bánh sừng bò khác và một con dao nhíp. “Đưa đồng hồ của mày đây, thằng Alceste bảo tôi, tao sẽ lấy dao nhíp để mở ra.” Tao biết cách đấy, tao đã mở đồng hồ của bố tao

rồi.” Tôi đưa cái đồng hồ cho Alceste, cái thằng bắt đầu lấy dao cạy. Tôi sợ nó sẽ làm vỡ đồng hồ nên tôi bảo nó: “Trả đồng hồ cho tao đây.” Nhưng thằng Alceste không muốn trả, nó lè lưỡi ra và cố cạy cái đồng hồ; thế là tôi cố hết sức để lấy lại cái đồng hồ, con dao nhíp sượt vào ngón tay Alceste, Alceste kêu lên, cái đồng hồ mở toang ra và nó rơi xuống đất vào lúc 9 giờ 10. Nó lúc nào cũng là 9 giờ 10 trong khi tôi vừa khóc vừa đi về nhà. Cái đồng hồ không chạy nữa. Mẹ ôm tôi vào lòng và mẹ bảo tôi rằng bố sẽ sửa lại cho.

Khi bố về nhà ăn trưa, mẹ đưa cho bố cái đồng hồ. Bố bèn xoay cái nút nhỏ, bố nhìn mẹ, bố nhìn cái đồng hồ, rồi bố nhìn cả tôi và rồi bố bảo tôi: “Nghe này Nicolas, cái đồng hồ này không sửa được nữa đâu. Nhưng con cứ chơi với nó có sao đâu, còn thích nữa là khác: nó sẽ chẳng bị hề hấn gì nữa và đeo nó trên tay con vẫn sẽ đẹp như thường.” Bố có vẻ hài lòng hết sức, mẹ có vẻ hài lòng hết sức, đến nỗi tôi cũng hài lòng luôn.

Cái đồng hồ của tôi bây giờ lúc nào cũng chỉ 4 giờ đúng là một giờ đẹp, giờ ăn bánh mì phết sô cô la, và ban đêm, các con số vẫn tiếp tục sáng rực lên.

Món quà của bà đúng là một món quà hết sảy!

CHÚNG TÔI RA MỘT TỜ BÁO

Vào giờ ra chơi, thằng Maixent cho chúng tôi xem món quà mà mẹ đỡ đầu của nó đã tặng nó: một bộ đồ in. Đó là một cái hộp, bên trong có hàng đồng chữ cái bằng cao su, và mình xếp các chữ cái trong một cái kẹp và mình có thể tạo được các từ mình muốn. Sau đó, mình áp lên một miếng mút đầy mực hết như là ở bưu điện, rồi áp tiếp lên một tờ giấy, và các từ viết bằng bộ đồ in sẽ giống như trong tờ báo mà bố đọc, và bố vẫn kêu ca suốt bởi vì mẹ lấy mất các trang có váy áo, quảng cáo và dạy nấu ăn. Cái bộ đồ in của thằng Maixent đúng là hết sảy!

Thằng Maixent cho chúng tôi xem thứ nó đã làm bằng bộ đồ in. Nó rút từ trong túi ra ba tờ giấy trên đó có viết “Maixent” hàng đồng lần, đủ tứ phía.

- Cái này hơn viết bằng bút nhiều, thằng Maixent bảo chúng tôi, thật đấy!

- Ê, bọn mày, thằng Rufus nói, hay là bọn mình ra một tờ báo đi?

A, cái đó đúng là một ý hay kinh và tất cả chúng tôi đều nhất trí, kể cả Agnan, cái thằng này là cục cưng của cô giáo, và bình thường không bao giờ chơi cùng chúng tôi trong giờ ra chơi, bởi vì nó còn ôn bài. Agnan đúng là thằng điên!

- Thế mình sẽ đặt tên là gì, tờ báo ấy? tôi hỏi.

Cái đó thì chúng tôi không thể nhất trí với nhau được. Có thằng muốn đặt là “Rất Khủng”, một số khác là “Khải Hoàn”, số khác nữa là “Cực Kỳ” hoặc là “Chả-Sợ”. Thằng Maixent thì muốn chúng tôi đặt là tờ “Maixent”, và nó rất tức khi thằng Alceste bảo rằng đấy là một cái tên ngu ngốc, và rằng nó thích tờ báo có tên là “Ngon Tuyệt”, chính là tên của một cửa hàng thịt ở cạnh nhà nó. Chúng tôi bèn quyết định rằng tên báo sẽ để đặt sau.

- Thế mình sẽ in gì ở trong báo mới được? thằng Clotaire hỏi.

- À thì là những thứ như ở trong báo thật ấy, thằng Geoffroy nói: hàng đồng tin tức, ảnh, tranh vẽ, những câu chuyện đầy rẫy bọn trộm với cả người chết, và biểu đồ chứng khoán.

Chúng tôi ấy à, chúng tôi chẳng hiểu biểu đồ chứng khoán là gì cả. Thế là thằng Geoffroy giải thích cho chúng tôi rằng đấy là hàng đồng các con số được viết cỡ nhỏ và rằng đấy là thứ mà bố nó quan tâm nhất. Thằng Geoffroy ấy à, đừng có tin những gì nó kể: cái thằng này điêu toa kinh lên được và nó toàn nói linh tinh.

- Nhưng mà ảnh thì tao không thể in được, thằng Maixent nói; trong bộ đồ in của tao chỉ có rập các chữ cái.

- Nhưng mình có thể vẽ các bức vẽ, tôi nói. Tao ấy à, tao biết vẽ một cái lâu đài với cả đồng người đang tấn công, khinh khí cầu với cả máy bay ném bom.

- Còn tao, tao biết vẽ bản đồ nước Pháp, có đủ tất cả các tỉnh, thằng Agnan nói.

- Còn tao, tao đã vẽ một bức tranh mẹ tao đang cuốn lô tóc, thằng Clotaire nói, nhưng mẹ tao đã xé đi mất. Dẫu vậy, bố tao đã cười rất ác khi bố tao nhìn thấy.

- Cả đồng ấy cũng đẹp gớm đấy, thằng Maixent nói, nhưng nếu chúng mày cứ vẽ bừa những thứ bẩn thỉu của chúng mày ra khắp cả thì làm gì còn chỗ để in những cái hay ho trên báo nữa.

Tôi ấy à, tôi hỏi thằng Maixent xem nó có muốn ăn tát không, nhưng thằng Joachim nói rằng Maixent nói có lý và rằng nó thì có một bài tập làm văn về mùa xuân, mà nó đã được hẵn 6 điểm, và rằng in cái bài đấy thì hết sảy và rằng, trong bài đấy, nó nói về các bông hoa và lũ chim kêu chiêm-chiếp.

- Thế mày tưởng là các chữ cái sẽ dùng để in cái chiêm-chiếp của mày đấy à? thằng Rufus hỏi, và bọn chúng nó đánh nhau.

- Còn tao, tao có thể nêu ra các bài toán và mình sẽ yêu cầu độc giả gửi cho mình lời giải. Mình sẽ chấm điểm cho họ.

Tất cả chúng tôi cùng cười phá lên; thế là thằng Agnan bắt đầu khóc, nó nói rằng cả lũ chúng tôi đều độc ác, rằng chúng tôi lúc nào cũng chế

nhạo nó và rằng nó sẽ tố cáo với cô giáo và rằng chúng tôi sẽ bị phạt hết lượt và rằng nó không thèm nói gì nữa cả và rằng như thế cho đáng đời chúng tôi.

Joachim và Rufus thì đang đánh nhau, còn Agnan thì khóc lóc, chúng tôi thật là khó để mà nhất trí: ra một tờ báo với bọn bạn đúng là không dễ!

- Khi báo đã in ra rồi, thằng Eudes hỏi, thì mình phải làm gì?

- Thế cũng hỏi! thằng Maixent nói. Mình sẽ bán báo! Báo làm ra chỉ để bán chứ để làm gì nữa, mình sẽ rất giàu và mình có thể mua hàng đồng thứ.

- Thế mình bán cho ai? Tôi hỏi.

- À thì bán cho mọi người, ở trên phố, thằng Alceste nói. Mình sẽ chạy, mình sẽ rao “Bản tin đặc biệt đây” và tất cả mọi người sẽ đưa cho mình tiền.

- Mình sẽ chỉ có mỗi một tờ báo, thằng Clotaire nói, nên còn lâu mình mới có hàng đồng tiền.

- Xời, thế thì tao sẽ bán rất đắt, thằng Alceste nói.

- Tại sao lại là mày? Chính tao sẽ là người bán, thằng Clotaire nói, trước tiên là ngón tay của mày lúc nào cũng đầy mỡ, mày sẽ bôi bán đây ra báo và chẳng ai muốn mua cả.

- Mày sẽ biết tay tao có đầy mỡ hay là không, thằng Alceste nói và nó vả lên mặt thằng Clotaire, và điều đó làm tôi ngạc nhiên, bởi vì bình thường Alceste không thích đánh nhau trong giờ ra chơi: đánh nhau khiến nó không ăn được. Nhưng lần này nó bực lắm, Alceste ấy, và thằng Rufus với Joachim đã phải tránh ra một tí để có chỗ cho Alceste và Clotaire đánh nhau. Nhưng đúng là tay Alceste đầy mỡ thật. Mỗi lúc bắt tay chào nhau, tay nó cứ nhòn nhòn.

- Thôi được rồi, thế thống nhất nhé, thằng Maixent nói, chủ nhiệm sẽ là tao.

- Tại sao vậy, thưa mày? Thằng Eudes nói.

- Bởi vì bộ đồ in là của tao, tại thế đấy! thằng Maixent nói.

- Grom đã, thằng Rufus chạy lại và kêu lên; chính tao có ý tưởng làm báo, chủ nhiệm phải là tao.
- Này, thằng Joachim nói, mày bỏ lưng thế hử? Tao với mày đang đánh nhau cơ mà! Mày đúng là thằng không ra gì!
- Mày chả no đòn rồi, Rufus nói, mũi nó vẫn đang chảy máu.
- Đừng có làm tao phì cười, Joachim nói, thằng này thì đã bị xây xước hết cả, và bọn chúng lại đánh nhau tiếp bên cạnh Alceste và Clotaire.
- Mày nhắc lại xem nào, mày nhắc lại là tao toàn mỡ xem nào! thằng Alceste gào lên.
- Mày toàn mỡ! Mày toàn mỡ! Mày toàn mỡ! thằng Clotaire gào lên.
- Nếu mày không muốn tao cho quả đấm vào mũi, thằng Eudes nói, thì mày phải biết, Maixent à, chủ nhiệm chính là tao.
- Mày tưởng tao sợ mày ư? thằng Maixent hỏi. Và tôi cho rằng đúng thế, bởi vì vừa nói thằng Maixent vừa đi giật lùi, thế là thằng Eudes đẩy nó và bộ đồ in roi tung toé hết ra đất. Maixent tức đỏ mặt tía tai và nó lao thẳng vào thằng Eudes. Tôi cố nhặt các chữ cái lên nhưng thằng Maixent đã giẫm vào tay tôi; thế là, khi thằng Eudes tránh ra một tí, tôi đã cho thằng Maixent một cái tát và rồi thầy Nước Lèo (chính là giám thị của chúng tôi, nhưng đó không phải tên thật của thầy ấy) đã chạy đến để tách chúng tôi ra. Và chúng tôi không đùa cợt được nữa, bởi vì thầy ấy đã tịch thu bộ đồ in, thầy bảo rằng chúng tôi là một lũ hư đốn, thầy phạt chúng tôi ở lại lớp, thầy đi bấm chuông và thầy mang thằng Agnan đi trạm xá bởi vì nó đã phát ốm. Thầy Nước Lèo đúng là bạn kinh!
- Còn tờ báo thì chúng tôi chẳng ra được. Thầy Nước Lèo không muốn trả lại cho chúng tôi bộ đồ in trước kỳ nghỉ hè. Xời! Đằng nào thì chúng tôi cũng chẳng có gì để mà kể trên báo cả.
- Chỗ chúng tôi chẳng bao giờ xảy ra chuyện gì.

CÁI BÌNH HỒNG Ở PHÒNG KHÁCH

Tôi đang ở trong nhà, đang chơi bóng thì, xoảng! Tôi làm vỡ cái bình hồng ở phòng khách.

Mẹ vội chạy tới còn tôi thì bắt đầu khóc.

- Nicolas! Mẹ bảo tôi, con biết là cấm không được chơi bóng trong nhà cơ mà! Hãy xem con đã làm gì đây này: con đã làm vỡ cái bình hồng ở phòng khách! Bố quý cái bình này lắm đấy. Khi nào bố về, con sẽ phải thú nhận hết với bố con đã làm gì, để bố phạt con và cho con một bài học đích đáng!

Mẹ nhặt những mảnh bình vỡ trên thảm rồi mẹ lại đi vào trong bếp. Còn tôi, tôi tiếp tục khóc, bởi vì đối với bố ấy à, cái bình sẽ gây ra đủ chuyện!

Bố đã đi làm về, bố ngồi ở ghế phô toi, bố mở tờ báo ra và bố bắt đầu đọc. Mẹ gọi tôi vào trong bếp và mẹ nói:

- Thế nào? Con đã nói với bố việc con làm chưa?

- Con không muốn nói với bố đâu! Tôi giải thích, và tôi lại khóc ra trò.

- Sao! Nicolas, con biết là mẹ không ưa thế này mà, mẹ bảo tôi. Cần phải có lòng dũng cảm trong cuộc sống. Bây giờ con đã lớn tướng rồi; con sẽ ra phòng phòng khách, và thú nhận tất cả với bố!

Hể lần nào tôi được bảo làm lớn tướng rồi là y rằng lần đó tôi phát phiền cả người! Thật chứ không à! Nhưng bởi vì mẹ chẳng có vẻ gì là đùa cả, nên tôi đành phải đi ra phòng khách.

- Bố... tôi nói.

- Hừm? bố ậm ừ nói, và tiếp tục đọc báo của bố.

- Con làm vỡ cái bình hồng ở phòng khách, tôi nói với bố rất nhanh, và cổ họng tôi cứ nghẹn hết cả lại.

- Hừm? bố ậm ừ nói, tốt lắm, con yêu, đi chơi đi!

Tôi quay vào trong bếp và sượng kinh lên được, và mẹ hỏi tôi:

- Con đã bảo bố chưa?

- Rồi mẹ ạ, tôi trả lời.

- Thế bố bảo con thế nào? mẹ hỏi tôi.

- Bố bảo con rằng rất tốt, con yêu, rằng con hãy đi chơi, tôi đáp.

Việc này khiến mẹ không hài lòng lắm. “Sao lại có cái kiểu thế!” mẹ nói, thế rồi mẹ đi ra phòng khách.

- Thế nào, mẹ nói, sao anh lại có cái kiểu giáo dục thằng bé như vậy?

Bố ngẩng đầu ra khỏi tờ báo vẻ rất ngạc nhiên.

- Em nói gì kia? bố hỏi.

- À! Xin anh, đừng làm ra vẻ không biết gì nữa, mẹ nói. Dĩ nhiên là anh thích yên mà đọc báo rồi, phó mặc cho người khác mọi việc dạy dỗ!

- Tôi quả thật là thích được yên thân đọc báo, bố nói, nhưng mà hình như đấy là điều bất khả ở trong cái nhà này!

- Ồ! Dĩ nhiên rồi, anh thì bao giờ chả thích thoải mái! Nào dép bông đi trong nhà, nào báo, còn tôi thì trăm thứ bà rần không tên! Mẹ gào lên. Để rồi xem, anh sẽ phải ngạc nhiên khi con anh trở thành một đứa hư hỏng!

- Nhưng mà cô muốn tôi làm gì mới được đây hả? bố kêu lên. Rằng tôi phải đánh đòn thằng cu ngay khi vừa bước chân vào nhà à?

- Anh không có tí trách nhiệm nào hết, mẹ nói, gia đình đối với anh chẳng là cái gì cả!

- Có cái kiểu ở đâu thế! Bố kêu lên. Tôi đã phải làm việc như một thằng rồ, phải chịu đựng tính khí tệ hại của lão sếp, phải nhịn ăn nhịn mặc để cô và thằng Nicolas không phải thiếu thốn gì...

- Tôi đã bảo anh đừng bao giờ nhắc đến chuyện tiền bạc trước mặt thằng bé! Mẹ nói.

- Tôi đến điên lên mất trong cái nhà này! Bố hét lên, nhưng mà sẽ phải thay đổi! Ổ là là! Sẽ phải thay đổi!

- Mẹ tôi đã báo trước từ lâu rồi mà, mẹ nói; thế mà tôi chẳng biết nghe!

- A! Mẹ cô à! Thật lạ là suốt từ nãy đến giờ vẫn chưa nhắc đến bà ấy nhỉ! Bố nói.

- Hãy để mẹ tôi yên! Mẹ gào lên. Tôi cấm anh nhắc đến mẹ tôi!

- Nhưng đâu phải tôi là người... bố nói, và có người nhấn chuông cửa.

Đấy là ông Blédurt, hàng xóm của chúng tôi.

- Tôi sang xem anh có muốn làm một ván cờ đam không, ông ấy nói với bố.

- Anh đến đúng lúc lắm anh Blédurt, mẹ nói; anh sẽ làm người phân xử việc này! Anh có cho rằng một người bố cần phải góp phần tích cực trong việc giáo dục chính con mình hay là không?

- Anh ta thì biết gì mới được. Anh ta làm gì có con! Bố nói.

- Đấy không phải là lý do, mẹ nói: các nha sĩ họ chẳng bao giờ đau răng, thế nhưng điều đó không ngăn cản họ trở thành nha sĩ.

- Cô lòi ở đâu ra cái chuyện nha sĩ không bao giờ đau răng đấy? Bố nói; cô làm tôi phì cười! Và bố bắt đầu phì cười.

- Anh thấy chưa, anh thấy chưa, anh Blédurt? Anh ấy chế nhạo tôi! Mẹ kêu lên. Thay vì quan tâm đến con, anh ấy chỉ thích ra vẻ! Anh nghĩ sao hả anh Blédurt?

- Thế này thì còn cò với quạt gì nữa, ông Blédurt nói. Thôi tôi về đây.

- Ô không! Mẹ nói; anh đã chõ vào chuyện người khác thì hãy chõ cho đến cùng!

- Không đòi nào, bố nói; cái gã gốc không mời mà đến này chẳng có việc gì ở đây cả! Anh ta phải quay về chuồng của mình!

- Nghe này... ông Blédurt nói.

-Ồ! Đàn ông các anh, giống nhau cả lũ! mẹ nói. Các anh toa rập với

nhau giỏi lắm! Với cả anh quay về nhà anh thì hay hơn là nghe hóng ở cửa nhà hàng xóm đấy!

- Thôi để hôm khác ta chơi cò đam vậy, ông Blédurt nói. Xin chào! Tạm biệt Nicolas nhé!

Và ông Blédurt đi về.

Tôi ấy à, khi bố mẹ cãi nhau thì tôi chẳng thích tí nào, nhưng tôi lại rất thích, khi mà bố mẹ làm lành. Thế và lần này cũng chẳng sai. Mẹ bắt đầu khóc lóc, thế là bố có vẻ lúng túng, bố nói: “Thôi nào, thôi nào, thôi nào...” thế rồi bố ôm mẹ, bố nói rằng bố to đầu mà vẫn còn dại, rồi mẹ nói rằng mẹ sai, rồi bố nói rằng không, rằng chính bố mới là người sai và bố mẹ bắt đầu cười, rồi bố mẹ ôm hôn nhau, rồi bố mẹ ôm hôn tôi, và bố mẹ bảo rằng tất cả chuyện này chỉ để cho vui mà thôi, và mẹ nói rằng mẹ sẽ đi làm món khoai tây rán.

Bữa tối thật là cực kỳ, và tất cả mọi người đều vui cười kinh lên được và rồi bố nói: “Em yêu, anh nghĩ rằng chúng mình cũng có chút bất công đối với anh bạn Blédurt tốt bụng. Anh sẽ gọi điện mời anh ấy sang uống cà phê và chơi cò đam.”

Ông Blédurt, khi ông ấy sang, thì ông ấy có hơi cảnh giác một tí. “Ít nhất thì các vị sẽ không cãi cộ nữa đấy chứ?” ông ấy nói; nhưng bố và mẹ đều mỉm cười, bố mẹ mỗi người cầm lấy một tay ông ấy và bố mẹ dẫn ông ấy vào trong phòng khách. Bố đặt bàn cò đam lên cái bàn nhỏ, mẹ mang cà phê ra và tôi thì được một miếng đường.

Thế rồi, bố ngẩng đầu lên, bố có vẻ ngạc nhiên lắm, và bố nói: “Ồ hay chưa!... Thế cái bình hồng ở phòng khách để đâu rồi?”

RA CHƠI, TAO VỚI MÀY SẼ ĐÁNH NHAU

Mày là thằng điêu toa, tôi bảo thằng Geoffroy.

- Mày thử nhắc lại xem, Geoffroy trả lời tôi.

- Mày là thằng điêu toa, tôi nhắc lại cho nó.

- Á à! Mày dám à? Nó hỏi tôi.

- Dám! Tôi trả lời nó, và chuông báo hết giờ ra chơi vang lên.

- Được rồi, thằng Geoffroy nói trong lúc chúng tôi xếp hàng vào lớp, giờ ra chơi tới tao với mày sẽ đánh nhau.

- Xong luôn, tôi nói với nó; Bởi vì tôi ấy à, nói cho cùng, cái loại chuyện ấy thì không bao giờ cần nhắc lại với tôi lần thứ hai, thật chứ sao nữa.

- Trong hàng phải trật tự! Thầy Nước Lèo kêu lên, đấy là thầy giám thị của chúng đôi; với thầy ấy thì đừng có mà đùa cợt.

Vào lớp, chính là giờ Địa lý. Alceste, cái dhằng ngồi sát cạnh tôi, bảo tôi rằng ra chơi nó sẽ cầm áo vét cho tôi, để tôi đánh nhau với thằng Geoffroy, và nó bảo tôi phải đâm vào cầm, giống như các võ sĩ quyền Anh ở trên ti vi.

- Đùng, thằng Eudes nói, thằng này ngồi phía sau chúng tôi, phải đâm vào mũi; mày cứ nện vào đó, bụp, thế là mày thắng.

- Mày chỉ toàn nói linh tinh, Rufus nói, cái thằng ngồi ngay bên cạnh Eudes; với thằng Geoffroy ấy à, cứ tát là tốt nhất.

- Thế mày thấy võ sĩ quyền Anh chuyên Xát nhau đấy hả, đồ thằng đàn? Maixent hỏi, thằng này ngồi không xa đó và đã chuyển một mảnh giấy cho Joachim, cái dhằng muốn biết có chuyện gì vì nó ngồi xa không thể nghe được.

Điều phiền hà chính là cái mảnh giấy, bởi vì thằng Agnan lại bắt được, và thằng Agnan chính là cục cưng của cô giáo và nó giơ y lên và nó nói: “Thưa cô, em bắt được một mảnh giấy!”

Cô giáo tròn tròn hai mắt và cô yêu cầu Agnan mang cho cô tờ giấy, và thằng Agnan đi lên luôn vẻ hãnh diện kinh lên được. Cô giáo đọc tờ giấy và cô nói:

- Tôi đọc thấy ở đây rằng hai trong số các em sẽ đánh nhau trong giờ ra chơi. Tôi không biết đó là những ai, và tôi cũng không muốn biết. Nhưng Xôi báo trước cho các em rằng sau giờ ra chơi tôi sẽ hỏi thầy Dubon, giám thị của các em, và những người vi phạm sẽ bị phạt đích đáng. Alceste, em lên bảng.

Thằng Alceste đi lên bảng trả lời về các dòng sông và đáp không được trôi chảy lắm, bởi vì nó chỉ biết duy nhất có sông Seine, con sông có hàng đồng khúc quanh, với cả sông Nive, nơi nó đi nghỉ hè vào năm ngoái. Tất cả lũ bạn có vẻ sỗX ruột kinh lên được khi sắp đến giờ ra chơi và chúng nó đã cãi nhau. Cô giáo thậm chí phải đập thước kẻ xuống bàn và Cloire, cái thằng đang ngủ gật, tưởng đấy là tại nó, và nó bèn đi ra đứng ở chỗ phạt. Còn tôi, tôi lo ghê, bởi vì nếu tôi bị cô giáo phạt ở lại lớp thì ở nhà sẽ xảy ra hàng đồng chuyện và cái món kem sô cô la tối nay thì cứ quên đi. Thế rồi, ai mà biết được? Có thể cô giáo sẽ đuổi học tôi nữa, mà thế Xhì sẽ rất kinh khủng. Mẹ sẽ khổ sở lắm, bố sẽ bảo tôi rằng khi bố bằng tuổi tôi, bố làm tấm gương cho các bạn của bố, rằng như thế mới đáng công bố đổ mồ hôi sôi nước mắt cho Xôi ăn học tử tế chứ, rằng rồi tôi sẽ chẳng ra sao và rằng còn lâu tôi mới được vào rạp xem phim nhé. Tôi ghen hết cả cổ họng và chuông ra chơi vang lên và tôi nhìn thằng Geoffroy và tôi thấy rằng chính nó cũng không có vẻ vội xuống sân lắm.

Dưới sân, tất cả lũ bạn đợi chúng tôi và thằng Maixent nói: “Đi ra cuối sân đi, ở đó bọn mình sẽ được yên.”

Geoffroy và tôi cùng đi theo những đứa khác, thế rồi thằng Cloire nói với thằng Agnan:

- A! Mày thì không được! Mày là thằng hót lẻo!

- Tao ấy à, o muốn xem! Thằng Agnan nói, thế rồi nó nói rằng nếu nó không được xem, nó sẽ đi báo thầy Nước Lèo ngay lập tức và không ai

đánh nhau được nữa và như thế mới đáng đời chúng tôi.

- Xời! Cứ để nó xem, thằng Rufus nói, xét cho cùng đảng nào thằng Geoffroy và thằng Nicolas chẳng bị phạt; thế nên Agnan nó mách cô giáo trước hay sau cũng chả có gì quan trọng.

- Bị phạt, bị phạt, thằng Geoffroy nói, nếu mình đánh nhau thì sẽ bị phạt. Tao nói lần cuối cùng, Nicolas, màỵ có rút lại lời màỵ nói hay không?

- Nó chả rút lại cái gì sất, đừng có mà đùa! Thằng Alceste hét lên.

- Chứ sao! Thằng Maixent nói.

- Thôi nào, bắt đầu đi, thằng Eudes nói, tao sẽ làm trọng tài.

- Trọng tài? Thằng Rufus nói, màỵ làm o phát phì cười. Tại sao màỵ lại làm trọng tài mà không phải là người khác?

- Nhanh lên nào, thằng Joachim nói, bọn mình đừng có mà cãi nhau về chuyện đó chứ, sắp hết ra chơi đến nơi rồi.

- Xin lỗi màỵ, thằng Geoffroy nói, trọng tài quan trọng cực; o ấy à, o sẽ không đánh nhau nếu không có trọng tài giỏi.

- Quá chuẩn, tôi nói, Geoffroy nói đúng.

- Đồng ý, đồng ý, thằng Rufus nói, trọng tài sẽ là o.

Cái đó ấy à, cái đó khiến Eudes không hài lòng, nó nói rằng thằng Rufus không biết gì về quyền Anh cả, và rằng thằng này tưởng là võ sĩ quyền Anh chỉ đi tát nhau.

- Tát còn hơn chán vạ lần trò đấm vào mũi của màỵ, thằng Rufus nói, và bóp, nó tát luôn một cái vào mặt thằng Eudes. Thằng này tức điên lên, thằng Eudes ấy, tôi chưa bao giờ thấy nó như vậy, và nó bắt đầu đánh nhau với thằng Rufus, và nó muốn đấm vào mũi thằng kia, nhưng thằng Rufus chẳng đứng yên một chỗ, và thế là lại càng khiến thằng Eudes tức hơn và nó gào lên rằng Rufus là một thằng bạn không ra gì.

- Thôi đi! Thôi đi! Thằng Alceste kêu lên, sắp hết giờ ra chơi rồi!

- Màỵ, thằng mập phì, cứ lái nhái mãi điếc cả tai! Thằng Maixent nói.

Thế là thằng Alceste bảo tôi cầm hộ nó cái bánh sừng bò, và nó bắt đầu đánh nhau với thằng Maixent. Chuyện này khiến tôi ngạc nhiên, bởi vì bình thường, thằng Alceste không thích đánh nhau, nhất là khi nó đang ăn bánh sừng bò. Căn bản tại vì là mẹ nó đang cho nó uống một loại thuốc để nó gây bốt, thế và từ đó Alceste không thích ai gọi nó là “thằng mập phì”. Vì tôi mãi xem Alceste và Maixent, nên tôi không biết tại sao Joachim lại đá một phát vào Cloire, nhưng tôi tin rằng đấy bởi là vì Cloire đã thắng Joachim hàng đồng bi vào hôm qua.

Tóm lại, tất cả chúng nó đánh nhau kinh lên được và đúng là cực kỳ. Tôi bắt đầu ăn cái bánh sừng bò của Alceste và tôi cho thằng Geoffroy mộtX mẩu. Thế rồi thầy Nước Lèo chạy tới, thầy vừa tách cả lũ ra vừa nói rằng thật là đáng xấu hổ và rằng chúng tôi sẽ phải lãnh cái mà chúng tôi sẽ phải lãnh, và thầy ấy đi bấm chuông vào lớp.

- Thấy chưa, thằng Alceste nói, tao nói có sai đâu? Cứ đi giờ các trò linh tinh, Geoffroy và Nicolas chúng nó không có cả thời gian đánh nhau.

Khi thầy Nước Lèo kể lại chuyện đã xảy ra, cô giáo rất tức giận và cô đã phạt tất cả phải ở lại lớp, trừ thằng Agnan, thằng Geoffroy và tôi, và cô nói rằng chúng tôi là tấm gương cho tất cả lũ khó bảo còn lại.

- Mày quá may vì chuông đã kêu đấy, thằng Geoffroy bảo tôi, bởi vì tao rất muốn đánh nhau với mày.

- Đừng có mà làm o phì cười, đồ điêu toa, tôi nói với nó.

- Thử nhắc lại xem! Nó nói với tôi.

- Đồ điêu toa! Tôi nhắc lại với nó.

- Được rồi, Geoffroy nói với tôi, giờ ra chơi sau Xao với mày sẽ đánh nhau.

- Xong luôn, tôi trả lời nó.

Bởi vì các bạn biết đấy, cái loại chuyện đó, với tôi ấy à, không cần phải nhắc lại đến lần thứ hai. Tóm lại là thật đấy, chứ sao nữa!

KING

Cùng với Alceste, Eudes, Rufus, Clotaire và bọn bạn, chúng tôi quyết định đi bắt cá.

Có một cái công viên mà chúng tôi đến chơi thường xuyên, và trong công viên đó có một cái ao hết sảy. Và trong cái ao đó có những con nòng nọc. Nòng nọc là những con vật bé tí, chúng lớn lên và chúng sẽ trở thành ếch; Ở trường chúng tôi được dạy như vậy. Thằng Clotaire không biết thế, bởi vì trong lớp nó nghe giảng không nhiều lắm, nhưng chúng tôi đã giải thích cho nó.

Từ nhà, tôi đã lấy một cái lọ đựng mứt để không, và tôi vừa đi ra công viên vừa để ý thật kỹ để ông bảo vệ không nhìn thấy. Ông bảo vệ công viên ấy à, ông ta có một bộ ria to đùng, một cái gậy và một cái còi nẩy hột như cái của bố thằng Rufus, bố nó là cảnh sát, và ông ta thường xuyên quát nạt chúng tôi, bởi vì có hàng đồn thứ bị cấm ở trong công viên: không được giẫm lên cỏ, trèo lên cây, hái hoa, đi xe đạp, đá bóng, vứt giấy ra đất và đánh nhau. Nhưng dẫu sao chúng tôi cũng chơi vui chán!

Thằng Eudes, Rufus và Clotaire đã ở bên bờ ao cùng với lọ của chúng rồi. Alceste là thằng đến sau cùng; nó giải thích với chúng tôi rằng nó không tìm được lọ nào rỗng và nó đã phá làm rỗng một cái lọ. Alceste vẫn còn hàng đồn mứt dính trên mặt; nó rất chi là hài lòng. Bởi vì ông bảo vệ không có ở đó nên ngay lập tức tất cả chúng tôi bắt đầu bắt nòng nọc.

Bắt nòng nọc rất là khó! Cần phải áp bụng vào bờ ao, sục cái lọ xuống nước và cố mà bắt những con nòng nọc cứ quẫy lộn và chẳng muốn chui vào trong lọ một tí nào. Đứa đầu tiên bắt được nòng nọc chính là thằng Clotaire, và nó tự hào lắm, bởi vì nó không quen đứng đầu bất cứ thứ gì cả. Thế rồi, cuối cùng, tất cả lũ chúng tôi đều có nòng nọc. Có nghĩa là thằng Alceste bắt mãi không được, nhưng Rufus, cái thằng bắt giỏi kinh, thì có hai con trong lọ và nó đã cho thằng Alceste con nhỏ.

- Thế mình sẽ làm gì với bọn nòng nọc? Thằng Clotaire hỏi.
- À thì mình sẽ mang chúng về nhà, thằng Rufus nói, mình sẽ đợi chúng lớn lên và chúng trở thành ếch, và mình sẽ cho đua ếch. Thế mới cực kỳ!
- Mới lại, thằng Eudes nói, với bọn ếch thì sẽ càng tiện, bọn nó leo lên một cái thang và báo cho mình biết thời tiết để mà đua![1]
- Mới lại, thằng Alceste nói, đùi ếch với cả tỏi thì ngon ghê lắm!

[1] Trước đây trên kênh Europe 1, một nhà khí tượng học nổi tiếng người Pháp cho biết ông ta dự báo thời tiết dựa vào con ếch của ông ta trong bình, tùy theo thay đổi của phong vũ biểu, nó sẽ lên thang hay xuống thang. (Mọi chú thích nếu không có lưu ý gì thêm đều là của người dịch).

Và thằng Alceste vừa nhìn con nòng nọc của nó vừa liếm liếm đôi môi.

Thế rồi chúng tôi bỏ chạy cả bởi vì chúng tôi nhìn thấy ông bảo vệ công viên đi tới. Trên phố, vừa đi tôi vừa ngắm con nòng nọc của tôi trong cái lọ, và nó rất là hết sảy: nó quẫy động liên hồi và tôi chắc chắn rằng nó sẽ trở thành một con ếch rất khủng, sẽ thắng tất tạt các cuộc thi. Tôi quyết định đặt tên nó là King; đấy là tên của một con ngựa bạch mà tôi đã xem trong một bộ phim cao bồi vào thứ Năm vừa rồi. Đấy là một con ngựa bạch chạy nhanh cực và hể ông cao bồi huyết sáo là nó liền chạy tới. Tôi ấy à, tôi sẽ dạy con nòng nọc của tôi các trò, thế và khi nó trở thành ếch, nó sẽ chạy tới khi tôi huyết sáo.

Khi tôi về đến nhà, mẹ nhìn tôi và mẹ bắt đầu kêu rú liên hồi: “Con hãy xem người ngọm con ra thế này đây hử! Bùn thì dầy ra khắp cả, người thì ướt như chuột lột! Mà con còn nhiều sự gì nữa mới được?”

Đúng là tôi không được sạch sẽ lắm, nhất là bởi vì tôi đã quên xắn tay áo sơ mi khi thọc tay xuống ao.

- Thế cái lọ này? Mẹ hỏi, cái gì ở trong cái lọ này đấy?
- King đấy ạ, tôi vừa bảo mẹ vừa chìa cho mẹ xem con nòng nọc. Nó sẽ trở thành ếch, nó sẽ chạy đến mỗi khi con huyết sáo, nó sẽ dự báo thời tiết và nó sẽ thắng hết.

Mẹ ấy à, mẹ cau có đến nổi mũi chun hết cả lại.

- Thật là gớm ghiếc! Mẹ quát lên. Bao nhiêu lần mẹ đã bảo con đừng có mang các thứ bẩn thỉu vào trong nhà rồi hử?

- Đây không phải là thứ bẩn thỉu, tôi nói, nó sạch ời là sạch, nó lúc nào cũng ở trong nước và con sẽ dạy cho nó các thứ!

- Thôi được, bố con đây rồi, mẹ nói; để xem bố con nói cái gì!

Và khi bố nhìn thấy cái lọ, bố nói: “Ồ! một con nòng nọc”, rồi bố ra ghế phô toi ngồi đọc báo. Còn mẹ, mẹ rất chi là tức.

- Anh chỉ nói được có vậy thôi hả? Mẹ hỏi bố. Em không muốn thằng bé cứ đem hết tất cả các loại sinh vật về nhà đâu nhé!

- Xời! Bố nói, một con nòng nọc thì có ăn thua gì...

- Thế hả, được lắm, mẹ nói, tuyệt lắm! Bởi vì tôi đã chẳng có giá trị gì, tôi sẽ không nói thêm nữa đâu. Nhưng tôi báo cho hai bố con biết để mà chọn, hoặc là nòng nọc hoặc là tôi!

Rồi mẹ đi vào bếp.

Bố thở một cái rồ dài rồi bố gấp tờ báo lại.

- Bố nghĩ là chúng ta không có sự lựa chọn nào khác cả, Nicolas à, bố bảo tôi. Cần phải thả con vật nhỏ này đi vậy.

Tôi ấy à, tôi bắt đầu khóc, tôi nói rằng tôi không muốn người ta làm gì hại đến King và rằng hai chúng tôi thân nhau kinh lên được. Bố bèn ôm tôi trong vòng tay:

- Nghe này, cậu chàng, bố bảo tôi. Con biết rằng con nòng nọc tí xiu này có một bà mẹ ếch. Và bà mẹ ếch chắc phải rất đau khổ vì đã mất con mình. Còn mẹ, mẹ cũng sẽ không thích nếu người ta cho con vào một cái lọ đâu. Cả với lũ ếch cũng là như thế đấy. Thế nên con biết chúng ta sẽ làm gì không? Hai bố con ta sẽ cùng đi và chúng ta sẽ thả con nòng nọc xuống chỗ mà con đã bắt nó, thế rồi đến mỗi Chủ nhật, con sẽ lại ra thăm nó. Rồi đến lúc mình quay về, bố sẽ mua cho con một thanh sô cô la.

Tôi ấy à, tôi nghĩ một phát và tôi bảo vâng, được ạ.

Thế là bố đi vào bếp và bố vừa cười vừa nói với mẹ rằng chúng tôi đã

quyết định giữ mẹ lại và để nòng nọc đi.

Mẹ cũng cười, mẹ ôm hôn tôi và mẹ bảo rằng tối hôm nay, mẹ sẽ làm bánh ga tô. Tôi cảm thấy khuây khoả ghê.

Khi chúng tôi vào trong công viên, tôi dẫn bố, vốn dĩ luôn cầm cái lọ, đi tới chỗ bờ ao. “Ồ đây này”, tôi nói. Thế là tôi chào tạm biệt King và bố đổ tất cả các thứ trong lọ xuống ao.

Thế rồi chúng tôi quay trở lại để đi về và chúng tôi thấy ông bảo vệ công viên bước ra sau một cái cây với hai con mắt tròn tròn.

- Tôi không biết có phải các vị đều điên cả hay là chính tôi đã hoá điên, ông bảo vệ nói, nhưng hôm nay ông là người thứ bảy, trong đó có cả một vị cảnh sát, đến đổ lọ nước vào đúng cái chỗ ao này.

CÁI MÁY ẢNH

Đúng lúc tôi sắp sửa đi học thì bác bưu tá mang một cái gói đến cho tôi, đó là quà của bà: một cái máy ảnh! Bà tôi ấy à, thật là người tốt nhất trên đời!

“Mẹ em đúng là nghĩ ra toàn những thứ kỳ cục, bố nói với mẹ, đấy có phải là thứ để làm quà cho trẻ con đâu.” Mẹ rất là tức, mẹ nói rằng đối với bố thì mẹ của mẹ (bà của tôi) làm gì bố cũng đều không ưa cả, rằng nói năng như thế trước mặt trẻ con là không không ngoan, rằng đấy là một món quà tuyệt vời, và tôi liền hỏi xem tôi có thể mang máy ảnh đi học được không và mẹ nói rằng được, nhưng phải chú ý không được để bị tịch thu. Còn bố, bố nhún vai, và rồi bố xem hướng dẫn sử dụng cùng với tôi và bố chỉ cho tôi phải làm thế nào. Đúng là rất dễ.

Trong lớp, tôiV chìa cái máy ảnh của tôi cho Alceste, cái thằng ngồi ngay cạnh tôi, và tôiV bảo nó rằng ra chơi bọn tôi sẽ chụp hàng đồng ảnh. Thế là thằng Alceste quay lại và nói với thằng Eudes và thằng Rufus, những đứa ngồi ngay phía sau chúng tôi. Bọn nó lại bảo Geoffroy, cái thằng đã chuyển một mảnh giấy cho Maixent, cái thằng lại chuyển cho Joacm, cái thằng bèn đánh thức thằng Clotaire dậy, và cô giáo nói: “Nicolas, hãy nhắc lại những gì cô vừa nói.” Thế là tôi đứng dậy và tôi bắt đầu khóc, bởi vì tôi không biết cô giáo đã nói gì. Trong lúc cô nói, tôi còn bận ngắm thần Alceste qua cái lỗ nhỏ trên máy ảnh. “Cậu giấu cái gì ở trong ngăn bàn đấy?” cô giáo hỏi. K cô giáo bảo bạn là “cậu”, thì có nghĩa là cô rất bực. Thế là tôi lại tiếp tục khóc, và cô giáo đã đi tới, cô nhìn thấy cái máy ảnh, cô tịch thu luôn, thế rồi cô bảo tôi sẽ được một con không. “Trúng quả nhé,” thằng Alceste nói và cô giáo cũng cho nó một con không và cô bảo nó phải ngừng ngay cảV việc ăn ở trong giờ học, và điều đó khiến tôi phì cười, bởi vì đúng vậy đấy, thằng Alceste lúc nào cũng ăn luôn mồm. “Em thưa cô, em có thể nhắc lại những gì cô nóiV ạ,” Agnan nói, cái thằng này đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo, và buổi học lại tiếp tục. K chuông ra chơi reo lên, cô giáo giữ tôi ở lạV sau cùng, và cô nói với tôi: “Em biết đấy, Nicolas, cô không muốn làm khó cho em, cô biết đây là một món quà rất tuyệt mà em có được. Cho nên,

nếu em hứa sẽ ngoan, không chơi trong lớp nữa mà chăm chỉ học tập, cô sẽ miễn điểm không cho em và cô sẽ trả lại cho em cái máy ảnh." Tôi ấy à, tôi hứa kếp lên được, thế là cô giáo trả lại tôi cái máy ảnh và cô bảo tôi xuống sân chơi cùng các bạn. Cô giáo ấy à, rất là đơn giản: cô thật hết sảy, hết sảy, hết sảy!

K tôV ra đến sân, bọn bạn vây quanh tôi. "Bọn tao tưởng là mày không ra được đây," thằng Alceste nói, thằng này đang ăn một cái bánh mì nhỏ phết bơ. "Thế là cô giáo đã trả máy ảnh lại cho mày!" thằng Joacm nói. "Phải, tởf nói, bọn mình sẽ chụp ảnh, chúng mày hãy tập trung lại!" Thế là bọn bạn đứng hàng đồng trước mặt tôi, kể cả thằng Agnan cũng tới.

Điều pền hà là trong hướng dẫn người ta bảo cần phải đứng chụp cách bốn bước, thế nhưng bước chân của tôi hãy còn bé tí. Thế là thằng Maixent phải đếm bước cho tôi, bởi vì đùi nó rất là dài với hai đầu gối vừa to vừa bần, thế rồi nó ra đứng cùng với những đứa khác. Tôi ngắm qua cái lỗ nhỏ để xem cả lũ chúng nó đã vừa chưa, đầu của thằng Eudes tôi không thể cho vào được bởi vì thằng này cao quá và một nửa thằng Agnan thì bị mất hết ở phía bên phải. Điều đáng tiếc là cái bánh xăng đuych cứ che hết mặt thằng Alceste, nhưng nó chẳng hề muốn ngừng ăn. Tất cả lũ chúng nó đều mỉm cười và tạch! Tôi đã bấm máy chụp. Ảnh sẽ khủng lắm!

"Cái máy ảnh của mày hay phết," thằng Eudes nói. "Xời! Thằng Geoffroy nói, ở nhà, bố tao còn mua cho tao một cái máy ảnh tốt hơn, có cả flash!" Tất cả bọn bắt đầu cười phá lên, thật đấy, cái thằng Geoffroy chỉ được cái nói linh tinh. "Thế flash là cái gì mới được?" tôi hỏi. "Ờ thì nó là một cái đèn nổ cái bốp! Y như là pháo hoa vậy, và mình có thể chụp cả vào ban đêm," thằng Geoffroy nói. "Mày chỉ là cái thằng điều toa, có thể thôi!" tôi nói. "Tao cho mày một cái tát bây giờ," thằng Geoffroy bảo tôi. "Nicolas, nếu mày thích, thằng Alceste bảo tôi, tao sẽ cầm hộ máy ảnh cho mày." Thế là tởf vừa đưa cho nó cái máy ảnh vừa bảo nó cẩn thận, tôi e ngại bởi vì thằng này có các ngón tay đầy những bơ và tôi sợ rằng nó hơi bị trơn. Chúng tôi bắt đầu đánh nhau, và thầy Nước Lèo - tức thầy giám thị của chúng tôi, nhưng đấy không phải tên thật của thầy - đã chạy đến và thầy tách chúng tôi ra. "Lại có chuyện gì nữa đây?" thầy hỏi. "Là Nicolas đấy ạ, thằng Alceste giải thích, nó đánh nhau với Geoffroy bởi vì cái máy ảnh của nó không có pháo hoa để

chụp vào ban đêm.

- Đừng có mà vừa ăn vừa nói như thế, thầy Nước Lèo nói, thế cái chuyện máy ảnh này là như thế nào hả?"

Thế là thằng Alceste đưa cho thầy ấy cái máy ảnh, và thầy Nước Lèo nói rằng thầy ấy chỉ muốn tịch thu nó luôn. "Ôi! Không, thưa thầy, ôi! Không", tôi kêu lên. "Thôi được, thầy Nước Lèo nói, tôi cũng cứ tha cho cậu, nhưng mà nhìn thẳng vào mắt tôi đây, cần phải rất là ngoan và không được đánh nhau nữa, ừ chưa?" Tôi ấy à, tôi nói rằng tôi ừ rõ, thế rồi tôi hỏi thầy rằng tôi có thể chụp ảnh thầy được không.

Thầy Nước Lèo có vẻ ngạc nhiên. "Cậu muốn chụp ảnh tôi?" thầy ấy hỏi. "Ồ! Vâng, thưa thầy!" tôi trả lời. Thế là thầy Nước Lèo bèn mỉm cười, và khi thầy làm như vậy, trông thầy đến là ền. "Hề hề, thầy nói, hề hề, được rồi đấy, nhưng mà chụp nhanh lên, bởi vì tôi phải đi bấm chuông hết giờ ra chơi." Thế rồi thầy Nước Lèo đứng im như tượng ở giữa sân trường, một tay thọc trong túi quần, tay kia để lên bụng, một chân bước lên trước và thầy nhìn ra xa xăm phía trước. Thằng Maixent đếm cho tôi bốn bước chân, tôi ngắm thầy Nước Lèo qua cái cửa sổ nhỏ, thầy trông rất là nhảnh. Tách, tôi bấm máy, thế rồi thầy ấy đi bấm chuông.

Buổi tối, ở nhà, k bố đi làm về, tôi bảo bố rằng tôi muốn chụp ảnh bố với mẹ. "Nghe này Nicolas, bố bảo tôi, bố rất mệt, dẹp cái máy ảnh đi và để cho bố còn đọc báo." "Anh chẳng ra làm sao cả, mẹ nói với bố, tại sao lại không cêu thằng bé nhỉ? Những bức ảnh đấy sẽ là kỷ niệm đẹp của nó." Bố thở một cái rõ dài, bố lại đứng bên cạnh mẹ, và tôi chụp sáu kiểu cuối cùng của cuộn pm. Mẹ ôm hôn tôi và mẹ bảo rằng tôi là nhóc thợ ảnh của mẹ.

Ngày hôm sau, bố lấy cuộn pm đem đi rửa ảnh, bố nói vậy. Phải đợi chờ rất nhều hôm mới xem được ảnh, và tôi sốt ruột kinh lên được. Thế rồi, tối hôm qua, bố đã mang ảnh về.

"Ảnh không hề tồi, bố nói, những tấm ở trường với lũ bạn con và cái ông có ria, đây này... Mấy cái con chụp ở nhà thì tối quá, nhưng trông lại buồn cười nhất!" Mẹ chạy đến xem và bố vừa cho mẹ xem những tấm ảnh vừa nói: "Này, thằng cu nó cũng không vì mẹ lắm nhỉ!" và bố cười toe toét, và mẹ cầm luôn mấy tấm ảnh rồi mẹ bảo rằng đến giờ ăn rồi.

Tôi ấy à, điều tôi không ầu là tại sao mẹ đã lại thay đổi ý kiến. Bây giờ mẹ lại bảo rằng bố nói có lý và rằng đây không phải là thứ đồ chơi dành cho trẻ con.

Và mẹ cất cái máy ảnh ở chỗ cao tít trong tủ.

BÓNG ĐÁ

Tôi đang ở bãi đất hoang cùng với bọn bạn: Eudes, Geoffroy, Alceste, Agnan, Rus, Clotaire, Maixent và Joachim. Tôi không biết tôi đã kể về bọn bạn tôi cho các bạn nghe chưa nhưng tôi nhớ là tôi đã kể cho các bạn về bãi đất hoang rồi. Nó rất là khủng; có những cái ống bơ, đá, lũ mèo, những mẫu gỗ và một cái ô tô. Cái ô tô không có bánh nhưng mà mình chơi vẫn rất thích: mình cứ “din din”, mình giả vờ làm xe buýt, làm máy bay; hay cực!

Nhưng bây giờ chúng tôi không đến để chơi với cái ô tô. Chúng tôi đến để đá bóng. Thằng Alceste có một quả bóng và nó cho chúng tôi mượn với điều kiện là nó phải làm thủ môn, bởi nó không thích chạy. Geoffroy, cái thằng có bố rất giàu, đã mặc quần áo cầu thủ đến, với một cái áo phong đỏ, trắng và xanh, quần đùi trắng có sọc đỏ, tất xù, bảo vệ ống quyển, và đôi giày rất khủng có đinh ở bên dưới. Nhưng mà lẽ ra những đứa khác mới cần phải đeo bảo vệ ống quyển, bởi vì thằng Geoffroy, nói như cái ông ở trên đài, là một cầu thủ xấu chơi. Mà nhất là vì cái đôi giày kia.

Chúng tôi quyết định sẽ lập đội hình thi đấu. Thằng Alceste là thủ môn, và sẽ có các hậu vệ là thằng Eudes và thằng Agnan. Thằng Eudes ấy à, chẳng đứa nào qua được nó, bởi vì nó khỏe lắm và đứa nào cũng phải jãi; cái thằng ấy nó cũng chơi xấu kinh lên được! Còn thằng Agnan, chúng tôi xếp thế để cho nó khỏi lằng nhằng, mà cũng bởi vì bọn nó không dám xô đẩy với cả đánh nó: nó có kính, với cả nó hơi tí là khóc. Các tiền vệ thì sẽ có Rus, Clotaire và Joachim. Bọn chúng nó sẽ phân phối bóng cho chúng tôi, các tiền đạo. Còn tiền đạo, chúng tôi chỉ có ba, bởi vì bọn bạn không có nhiều mấy, nhưng mà chúng tôi kinh phết đấy: có Maixent này, cái thằng đùi rất to với đầu gối thì bắn ời là bắn mà nó chạy rất nhanh; có tôi này, sút rất là ác liệt, bup! Rồi thì là thằng Geoffroy với đôi giày của nó.

Chúng tôi hài lòng kinh lên được vì đã lập được đội bóng.

- Chơi luôn đi nào? Chơi luôn đi nào? Thằng Maixent kêu lên.

- Chuyền đây! Chuyền đây! Thằng Joachim kêu lên.

Cả bọn chơi rất i, thế rồi thằng Geoffroy nói:

- Ê! Bọn mày! Thế bọn mình đá với ai? Phải có bọn đối thủ chứ.

Đúng là vậy đấy, cái thằng Geoffroy nói rất có lý: thật là pjí cả công chuyền bóng, vì nếu như không có gôn để sút vào thì còn ra cái quái gì nữa. Tôi ấy à, tôi có ý kiến là chúng tôi chia làm hai đội, nhưng thằng Clotaire đã nói: “Chia đội ra? Đừng hòng!” Với cả, y như khi chơi trò cao bồi, chẳng đứa nào muốn làm bọn đối địch sắt cả.

Thế rồi một bọn ở trường khác đi tới. Chúng tôi ấy à, chúng tôi không thích cái bọn ở trường khác đó: cả lũ bọn nó đều rất ngu. Bọn nó thường xuyên ra bãi đất hoang, thế rồi chúng tôi đánh nhau, bởi vì chúng tôi bảo rằng bãi đất hoang là của chúng tôi, còn bọn nó thì bảo đấy là của bọn nó và thế là sinh ra đủ chuyện. Nhưng bây giờ, chúng tôi khá là khoái khi nhìn thấy bọn nó.

- Ê! Bọn kia, tôi nói, chúng mày có thích đá bóng với bọn tao không? Bọn tao có bóng đấy.

- Chơi với bọn mày á? Đừng có làm cho bọn tao phải phì cười! Một thằng gầy nhom tóc đỏ nói, tóc nó y như tóc dì Clarisse mới hóa ra đỏ chóc vào tháng trước, và mẹ giải thích với tôi rằng đấy là do cái thuốc mà dì ấy njuộm ở chỗ ông thợ cắt tóc.

- Thế cái gì làm mày phải phì cười hả thằng đàn? Thằng Rus hỏi.

- Chính là cái tát mà tao sắp vả cho mày làm tao phải phì cười! Thằng tóc đỏ trả lời.

- Với cả trước tiên là chúng mày rút ngay ra khỏi đây, một thằng to con mồm đầy răng nói, bãi đất hoang là của chúng tao!

Thằng Agnan muốn đi ngay, nhưng chúng tôi ấy à, chúng tôi thì đòi nào.

- Không né, thưa mày! Thằng Clotaire nói, bãi đất hoang là của bọn tao; nhưng mà chẳng qua là do chúng mày sợ đá bóng với bọn tao mà thôi! Đội của bọn tao cực oách!

- Oạch cứt thì có! Thằng to con mồm đầy răng nói, và bọn kia cùng phá lên cười, và tôi cũng cười theo, bởi vì quả là buồn cười; thế rồi thằng Eudes đã đâm một quả vào mũi một thằng nhỏ con vốn không hề nói năng gì. Nhưng mà cái thằng nhỏ con lại chính là em của cái thằng to con mồm đầy răng, thế nên mới sinh chuyện.

- Có giỏi thì thử lại xem, thằng to con đầy răng bảo thằng Eudes.

- Mà có bị điên không hả? Thằng nhỏ con vừa đỡ mũi vừa hỏi, và thằng Geoffroy đá đá một phát vào thằng gầy có mái tóc của dì Clarisse.

Và tất cả lũ bèn đánh nhau, trừ mỗi Agnan, cái thằng cứ khóc lóc và gào lên: “Kính đây này! Tao đeo kính đây này!” Đúng là hết sảy, thế rồi bố tôi đã đi tới.

- Ở tận nhà cũng có thể nghe thấy cái bọn nhãi man rợ này kêu gào! Bố kêu lên. Này Nicolas, con biết mấy giờ rồi không hả?

Thế rồi bố đã túm lấy cổ áo một thằng rất ngu mà tôi đang tát liên tục.

- Bỏ ra, cái thằng rất ngu ấy kêu lên. Nếu không, tôi sẽ gọi bố tôi làm ở phòng thuế và bố tôi sẽ phạt cjo ông những khoản thuế kinh khủng!

Bố bỏ cái thằng ngu ấy ra và bố nói:

- Thôi, như thế đủ rồi! Muộn rồi, bố mẹ các cháu chắc đang lo lắng đấy. Thế với cả tại sao các cháu lại đi đánh nhau thế nhỉ? Các cháu không thể chơi bời tử tế được hay sao?

- Bọn con đánh nhau, tôi nói, bởi vì chúng nó sợ không dám đá bóng với bọn con!

- Bọn tao mà sợ? Bọn tao mà sợ? Bọn tao mà sợ? Cái thằng to con đầy răng kêu lên.

- Thôi được rồi! Bố nói, nếu các cháu không sợ, tại sao các cháu lại không đá?

- Tại vì bọn chúng nó là bọn vớ vẩn chứ sao nữa, cái thằng rất ngu nói.

- Vớ vẩn á? Tôi nói, với dàn tiền đạo như bọn tao: Maixent, tao với Geoffroy? Mà làm tao phải phì cười.

- Geoffroy ư? Bố nói. Tưởng cu cậu chỉ làm hậu vệ được thôi chứ, có thấy cu cậu nhanh nhẹn lắm đâu nhỉ.

- Hãy gụm, thằng Geoffroy nói, cháu có giày này và cháu ăn mặc chuẩn nhất cho nên...

- Thế thủ môn là ai? Bố hỏi.

Thế là chúng tôi giải thích cho bố chúng tôi đã lập đội bóng thế nào và bố nói rằng thế đúng là không tồi, nhưng mà chúng tôi cần phải luyện tập và bố sẽ huấn luyện cho chúng tôi bởi vì bố đã suýt nữa thì thành cầu thủ quốc tế (bố đã chơi ở vị trí tiền vệ phải ở đội của hội bảo trợ Chantecler). Nếu không cưới vợ thì bố đã là cầu thủ quốc tế rồi. cái này thì tôi đúng là không biết; bố tôi đúng là kinh khủng thật ấy.

- Thế nào, bố nói với cái bọn trường khác, các cháu có nhất trí đá với đội của chú vào chủ nhật tới hay không? Chú sẽ là trọng tài.

- Đòi nào, bọn nó chẳng dám đâu, cái lũ thỏ đế ấy mà, thằng Maixent kêu lên.

- Không hề, thưa mày, bọn tao còn lâu mới là thỏ đế nhé, cái tằng có bộ tóc đỏ trả lời, đã tể thì để chủ nhật nhé. Đúng ba giờ... Rồi chúng mày sẽ biết tay bọn tao!

Thế rồi bọn kia bỏ đi.

Bố ở lại cùng với chúng tôi, và bố bắt đầu huấn luyện. Bố lấy bóng và bố sút vào gôn thằng Alceste một quả. Thế rồi bố đứng vào gôn thay thằng Alceste, và chính thằng Alceste sút vào gôn bố một quả. Thế là bố trình diễn cho chúng tôi cách chuyền phải như thế nào. Bố chuyền bóng và bố nói: “Đến lượt cháu đấy, Clotaire! Nhận bóng đi!” và quả bóng đập luôn vào Agnan, thằng này rơi luôn kính và bắt đầu khóc rú lên.

Thế rồi mẹ đi tới.

- O hay, mẹ nói với bố, thế anh đang làm cái gì ở đây vậy? Em bảo anh đi tìm thằng bé, thế mà mãi anh vẫn mất tăm mất tích, bữa tối thì đã nguội ngất hết cả!

Thế là bố đỏ dừ hết cả người lên, bố nắm lấy tay tôi và bố nói: “Thôi nào Nicolas, về thôi!”, và tất cả bọn bạn đều kêu lên: “Chủ nhật nhé! Hoan

hồ bố của Nicolas!”

Ở bàn ăn, mẹ cứ cười suốt, và lúc bảo bố đưa cho lọ muối, mẹ lại nói: “Chuyền cho em một cái nào, Kopa![2]”

Các bà mẹ thì có hiểu gì về thể thao đâu, nhưng mà không sao: Chủ nhật tuần sau thì mới đúng là kinh khủng!

[2]. Tức Raymond Kopa, tiền vệ bóng đá Pháp nổi tiếng những năm 1950.

HIỆP 1

1. Chiều qua, trên sân của bãi đất hoang đã diễn ra một trận đấu bóng đá giữa đội của một trường khác và đội được bố của Nicolas huấn luyện. Đây là thành phần của đội thứ hai: thủ môn: Alceste; hậu vệ: Eudes và Clotaire; tiền vệ: Joachim, Rus, Agnan; hộ công phải: Nicolas; trung phong: Geoffroy; tiền đạo trái: Maixent. Trọng tài là bố của Nicolas.

2. Như các vị đã đọc, không có cả tiền đạo phải, lẫn hộ công trái. Sự thiếu quân số đã buộc bố Nicolas phải áp dụng một chiến thuật (được điều chỉnh ở buổi tập luyện sau chót) mà chủ yếu là tập trung vào chơi phản công. Nicolas, mà khí chất tấn công sánh tựa khí chất của một Fontaine[3] và Maixent, mà sự khéo léo và giác quan chiến thuật gợi nhớ đến Piantoni[4], sẽ phải tiếp bóng cho Geoffroy, mà các phẩm chất thì chẳng gọi nhớ đến ai cả, nhưng lại là người có ưu thế sở hữu một bộ đồng phục trọn vẹn, một điều quả là đáng kể đối với một trung phong.

[3]. Just Fontaine, biệt danh “Justo”, tay ghi bàn xuất sắc của đội tuyển Pháp vào nửa đầu thập niên 1950.

[4] Roger Piantoni, tiền đạo xuất sắc của đội tuyển Pháp những

3. Trận đấu bắt đầu vào khoảng 15 giờ 40. Ngay phút đầu tiên, sau cảnh lộn xộn trước cầu môn, một tiền đạo trái đã tung một cú sút mạnh đến nỗi Alceste ở trong tình trạng bắt buộc phải thực hiện một cú ngã tuyệt vọng để tránh quả bóng đập thẳng vào người. Nhưng bàn thắng đã không được công nhận, bởi vì trọng tài nhớ ra rằng các thủ quân còn chưa bắt tay nhau.

4. Vào phút thứ năm, trong khi trận đấu đang diễn ra trên sân, một con

chó đã ngẫu nhiên bữa ăn phụ của Alceste, vốn dĩ cũng đã được bọc tới ba lần giấy và bằng ba sợi dây (không phải Alceste, người xoi). Sự việc đã giáng một cú dữ dội vào tinh thần người thủ môn (và ai cũng biết tinh thần quan trọng đến thế nào đối với một thủ môn), mà sau đó đã phải lĩnh một bàn đầu tiên vào phút thứ bảy...

5. Vào phút thứ hai vào phút thứ tám... Vào phút thứ chín, thủ quân Eudes khuyên Alceste chơi tiền đạo trái, và Maixent đã thay thế cậu này trong cầu môn. (Một điều, mà theo ý kiến chúng tôi, là một sai lầm, Alceste hẳn là một hộ công tích cực hơn là một tiền đạo thực thụ.)

6. Vào phút thứ mười bốn, một cơn mưa rào ập xuống khiến đa số cầu thủ phải chạy đi tìm chỗ trú, chỉ Nicolas còn lại trên sân để chơi cùng với một cầu thủ đội bạn. Không bàn thắng nào được ghi trong khoảng thời gian này.

7. Vào phút thứ hai mươi, Geoffroy, trong vị trí tiền vệ phải hoặc là hộ công trái (không quan trọng lắm), giải tỏa cho đội mình bằng một cú sút kinh khủng.

8. Cũng chính vào phút hai mươi đó, ông Chapo đang đi thăm bà của mình, vốn đang bị cúm.

9. Cú va chạm khiến ông mất thăng bằng và ông đã phi vào trong nhà Chadefault, vốn vẫn bất hòa với ông từ hai mươi năm nay.

10. Ông xuất hiện trên sân nhờ một lối đi có lẽ chỉ mỗi mình ông biết rồi cướp lấy quả bóng đúng vào lúc quả ném biên đang chuẩn bị được thực hiện.

11. Sau năm phút bồi hồi (sự việc đã đưa đẩy chúng tôi tới phút thứ hai mươi), trận đấu lại tiếp tục, một vỏ ống bơ được thay thế cho quả bóng. Vào các phút hai sáu, hai bảy, hai tám, Alceste, nhờ các ngón dẫn dắt, đã ghi ba bàn (thực tế là không thể nào lấy được một ống bơ đậu Hà Lan tươi loại hảo hạng – kể cả là rỗng không – từ Alceste.) Đội của Nicolas dẫn 3-2.

12. Vào phút thứ ba mươi, ông Chapo mang bóng đến trả lại. (Bà ông ấy đã khỏe hoen và ông ấy đang rất i). Vì cái vỏ ống bơ trở nên vô dụng nên các cầu thủ đã ném nó đi.

13. Vào phút thứ ba mốt, Nicolas vượt qua một hậu vệ đối phương,

chuyển vào trung lộ cho Rus, người ở vị trí hộ công trái (nhưng vì không có hộ công trái nên chính là cậu ta đang ở vị trí trung phong), Rus chuyển cho Clotaire, người mà, bằng một cú sút chân trái, đã khiến tất cả bị trái chân và trọng tài thì bị vào giữa bao tử. Vị này, bằng một giọng nói không ra hơi, đã giải thích với hai thủ quân rằng, trời đang tối sầm lại, rằng sắp mưa rào đến nơi, và trời thì cũng hơi lạnh, tốt hơn là sẽ chơi hiệp hai vào tuần sau.

HIỆP 2

1. Sau suốt cả tuần lễ, các cú điện thoại giữa bố của Nicolas và các ông bố khác đã cho kết quả là đội bóng được ty đổi đáng kể: Eudes chuyển sang hộ công trái và Geoffroy hậu vệ. Cuối buổi gặp gỡ giữa các ông bố, nhiều chiến thuật đã được điều chỉnh. Cốt lõi là tập trung ghi một bàn vào ngay những phút đầu tiên, sau đó chơi phòng ngự, rồi tận dụng một đợt phản công và ghi tiếp một bàn khác. Nếu bọn trẻ theo đúng từng li từng tí những hướng dẫn này, chúng sẽ thắng trận với tỉ số 5-2, bởi vì chúng đã dẫn 3-2 rồi. Các ông bố (bố của Nicolas, của các bạn cậu và của cả những đứa bên cái trường kia) đều mặc com lê chỉnh tề khi trận đấu bắt đầu, trong một bầu không khí mê hoặc, vào lúc 16 giờ 03.

2. Người ta chỉ nghe thấy tiếng các ông bố trên sân. Điều đó khiến các cầu thủ căng thẳng. Trong những phút đầu tiên, không có gì đáng chú ý xảy ra, nếu chẳng tính đến cú sút của Rus vào lưng của bố Maixent và một cái tát mà Clotaire nhận từ bố mình, vì đã đỡ hỏng một đường chuyền. Joachim, cái thằng là thủ quân vào lúc ấy (tất cả các cầu thủ đã được quyết định sẽ thay phiên làm thủ quân, mỗi đứa năm phút), đi hỏi trọng tài có muốn giải tán sân bóng không. Clotaire nói thêm rằng cái tát đã làm cho nó bị choáng, nó không thể giữ vị trí của mình nữa. Bố nó bèn nói rằng ông ấy sẽ chơi ở chỗ của nó. Những đứa kia phản đối và nói rằng chúng cũng để bố của chúng vào chơi cùng.

3. Một tiếng rì rầm vui sướng lan truyền khắp các ông bố, những người đã cởi hết cả áo khoác ngoài, áo vét, khăn quàng cổ, với cả mũ mao. Bọn họ vội vã vừa xông vào trong sân vừa yêu cầu bọn trẻ cẩn thận và đừng áp sát quá, rằng bọn họ sẽ chỉ cho chúng xem người ta xử lý một quả bóng ra sao.

4. Ngay những phút đầu tiên của trận đấu này, diễn ra giữa các ông bố của các bạn Nicolas và các ông bố của những đứa bên trường kia, bọn

trẻ chẳng mấy chốc đã hiểu ra cái lối đá mà các ông bố cố thể hiện và

5. Quyết định với sự nhất trí cao độ là đến luôn nhà Clotaire, xem chương trình “Thể thao Chủ nhật” trên ti vi.

6. Trận đấu diễn ra, ở cả hai phía, với sôi sốt sáng đá những cú thực mạng vào quả bóng, một cách để chứng tỏ rằng người ta hẳn có thể ghi một bàn nếu như gió không thổi lung tung đến thế ở tứ phía. Vào phút thứ mười sáu, một ông bố của trường kia đá một cú mạnh về hướng một ông bố khác mà ông ta hy vọng đó là ông bố của trường đấy, nhưng thực tế lại chính là bố của Geoffroy. Ông này tung ra một cú còn mạnh hơn. Quả bóng hạ cánh xuống giữa những cái thùng, vỏ đồ hộp và các thứ sắt vụn khác, nó phát ra một tiếng động tương tự tiếng động của một quả bóng bị ta tháo hơi, nhưng nó vẫn tiếp tục nảy lên nhờ một cái lò xo xuyên từ bên này qua bên kia. Sau ba giây thảo luận, trận đấu được quyết định là vẫn tiếp tục, một cái ống bơ – tại sao không? – được dùng làm bóng.

7. Vào phút ba mươi sáu, bố của Rus, ở vị trí hậu vệ, đã đỡ lại cái vỏ ống bơ, vốn dĩ đang vừa phi vừa xoáy về phía môi trên ông ta. Vì ông ta đỡ bằng tay, trọng tài (anh trai của một ông bố trường kia, bố của Nicolas thì chơi ở vị trí hộ công) liền thổi quả phạt đền. Bất chấp sự phản đối của một số cầu thủ (bố của Nicolas và tất cả các bố của các bạn Nicolas), quả phạt đền đã được đá và bố của Clotaire, người làm thủ môn, mặc dù đã có một cử chỉ rất bức bối, đã không thể chặn được cái ống bơ. Các ông bố của trường khác vì vậy đã gỡ hòa và tỉ số là 3-3..

8. Chỉ còn vài phút nữa để đá. Các ông bố lo lắng về sự đón tiếp mà lũ con sẽ dành cho họ một khi họ để thua trận. Trận đấu, vốn dĩ đã rất chán cho đến lúc đó, giờ còn trở nên tồi tệ. Các ông bố của trường kia chơi phòng ngự. Một số giẫm cả hai chân lên ống bơ và ngăn không cho người khác đoạt lấy. Đột nhiên, bố của Rus, trong đời thường thì làm cảnh sát, thoát ra được. Lừa qua hai ông bố đối phương, ông ta còn lại một mình trước cầu môn và sút một quả đánh gọn đưa ống bơ vào trong lưới. Các ông bố của Nicolas và các bạn đã thắng trận 4-3.

9. Trong tấm ảnh chụp độ thắng trận, chụp sau trận đấu, người ta nhận ra: hàng đứng, từ trái qua phải: các ông bố của Maixent, Rus (người hùng của trận đấu), Eudes (bị thương ở mắt trái), Geoffroy, Alceste. Hàng ngồi, các ông bố của Joachim, Clotaire, Nicolas (bị thương ở mắt

trái trong một pha va chạm với bố của Eudes) và Agnan.

BẢO TÀNG TRANH

Hôm nay, tôi rất vui bởi vì cô giáo cho cả lớp đi bảo tàng để xem tranh. Đi chơi chung cả bọn như thế đúng là vui kinh lên được. Thật đáng tiếc là cô giáo, vốn dĩ rất là tốt bụng, lại không muốn làm điều này cho nó thường xuyên hơn.

Một cái xe khách sẽ chở chúng tôi từ trường đến bảo tàng. Vì cái xe không thể đỗ ngay trước cổng trường nên chúng tôi phải băng qua phố. Thế nên cô giáo bảo chúng tôi: “Các em hãy xếp thành hai hàng và phải nắm tay nhau; và phải hết sức chú ý!” Tôi ấy à, tôi chẳng thấy thích cái đó lắm bởi vì tôi ở cạnh Alceste, cái thằng rất to béo và lúc nào cũng ăn luôn mồm, và đưa tay cho nó nắm thì chẳng dễ chịu gì. Tôi rất quý Alceste nhưng hai tay nó luôn luôn nhầy mỡ hoặc dính nhớt, tùy thuộc vào việc nó ăn cái gì. Hôm nay, tôi gặp may: hai tay nó khô. “Mày ăn gì vậy hả Alceste?” tôi hỏi nó. “Bánh quy khô”, nó vừa trả lời vừa làm bắn đầy vụn bánh vào mặt tôi.

Ở đằng trước, ngay cạnh cô giáo, là thằng Agnan. Đây là thằng đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo. Chúng tôi ấy à, chúng tôi không thích gì nó, nhưng chúng tôi không đá nó được mấy vì nó có kính. “Tiến lên, bước!” thằng Agnan hô to và chúng tôi bắt đầu băng qua đường, trong khi đó một chú cảnh sát dừng các xe ô tô lại để cho chúng tôi qua đường.

Đột nhiên, thằng Alceste thả tay tôi ra và nó nói rằng nó sẽ quay lại ngay, rằng nó đã để quên kẹo caramel ở trong lớp. Alceste bắt đầu băng qua đường theo hướng ngược lại, và còn len giữa các hàng, nên hơi bị lộn xộn một tí. “Alceste, em đi đâu đấy? cô giáo kêu lên; quay lại đây ngay!” “À phải: Alceste, cậu đi đâu đấy? Thằng Agnan nói, quay lại đây ngay!” Thằng Agnan nói vậy khiến thằng Eudes không hài lòng. Eudes rất khỏe và nó rất thích đâm vào mũi những đứa khác. “Mày nghĩ mày là ai vậy hả thằng cục cưng? Tao đâm cho mày một quả vào mũi bây giờ”, thằng Eudes nói và tiến về phía Agnan. Agnan đứng ra đằng sau cô giáo và nó nói rằng không được đánh nó, rằng nó có kính. Thế là Eudes, thằng này đang đứng ở phía cuối hàng, vì nó rất to con, đã xô

đẩy tất cả bọn; nó muốn lên tóm thằng Agnan, lột kính của thằng này ra và đâm cho một quả vào mũi. “Eudes, quay về chỗ của em ngay!” cô giáo quát lên. “Đúng vậy, Eudes, thằng Agnan nói, quay về chỗ của cậu ngay!” “Tôi không muốn làm phiền tới cô, chú cảnh sát nói, nhưng tôi cũng đã phải dừng xe cộ lại một lúc lâu rồi; cho nên, nếu cô định lên lớp ngay giữa đường phố đông đúc thì cô cứ nói; để tôi sẽ cho ô tô quành vào trường vậy!” Chúng tôi ấy à, được xem chuyện đó thì chúng tôi thích lắm, nhưng cô giáo thì lại đỏ dừ hết cả mặt mũi, và qua cái cách mà cô quát chúng tôi đi lên xe khách, chúng tôi hiểu rằng đây không phải lúc để mà đùa cợt. Chúng tôi tuân lời ngay.

Chiếc xe khách đã khởi động, và ở đằng sau, viên cảnh sát đã ra hiệu cho xe cộ có thể đi tiếp, thế rồi, chúng tôi nghe thấy những tiếng phanh kít và tiếng la hét. Đây là tại thằng Alceste nó chạy băng qua phố, với hộp kẹo caramel trong tay.

Sau rốt, thằng Alceste đã leo lên xe khách và chúng tôi có thể khởi hành được. Trước khi rẽ vào góc phố, tôi nhìn thấy chú cảnh sát quăng cái gậy trắng xuống đất, đứng giữa đồng ô tô n cứng lẫn nhau.

Chúng tôi tiến vào bên trong bảo tàng, xếp hàng ngay ngắn, ngoan ngoãn, bởi vì chúng tôi rất là quý cô giáo, và chúng tôi nhận ra rằng cô có vẻ rất chi là căng thẳng, y hệt như mẹ khi bố để rơi tàn thuốc lá xuống tấm thảm. Chúng tôi bước vào một cái sảnh lớn, có hàng đồng và hàng đồng các bức tranh treo ở trên các bức tường. “Các em sẽ thấy ở đây các bức tranh được vẽ bởi các bậc thầy vĩ đại của trường phái phò la mắng”, cô giáo giải thích. Cô giáo không thể nói tiếp được lâu, bởi vì một ông bảo vệ đã chạy đến và kêu thét lên bởi vì thằng Alceste đã lấy ngón tay di lên một bức họa để xem sơn vẽ có còn tươi nguyên hay không. Ông bảo vệ nói rằng không được phép sờ vào tranh và ông ta đã bắt đầu cãi vã với Alceste, cái thằng này thì bảo rằng người ta có thể sờ vào bởi vì tranh đã khô rồi và mình có sờ vào thì cũng không bị bẩn tay được. Cô giáo bảo thằng Alceste hãy im đi và cô hứa với ông bảo vệ là sẽ trông coi chúng tôi. Ông bảo vệ vừa bỏ đi vừa lắc đầu.

Trong lúc cô giáo tiếp tục giảng giải thì chúng tôi thi nhau trượt; trò này thật hết sảy bởi vì nền nhà lát gạch vuông và rất là trơn. Cả lũ chúng tôi đều chơi, chỉ trừ mỗi cô giáo đang quay lưng lại để giải thích một bức tranh và Agnan, cái thằng đứng cạnh cô giáo và vừa nghe vừa ghi chép. Thằng Alceste cũng không trượt. Nó dừng lại trước một bức tranh vẽ

các con cá, mấy miếng bít tết và hoa quả. Thằng Alceste vừa ngắm bức tranh vừa liếm mép.

Còn chúng tôi, chúng tôi chơi vui ghê và thằng Eudes trượt đúng là cực kỳ; nó trượt dài đến gần hết cả cái sảnh. Trượt chán, chúng tôi bắt đầu chơi trò nhảy cừu, nhưng chúng tôi đã phải dừng chơi bởi vì thằng Agnan đã quay đầu lại và lên tiếng: “Em thưa cô, các bạn kia chơi ạ!” Thằng Eudes rất tức và nó đã tiến đến chỗ Agnan, thằng này thì đã tháo kính ra lau nên không thấy thằng kia tới. Agnan thật là không may: nếu nó không tháo kính ra, thì nó đã chẳng xoi một quả đấm của thằng Eudes vào mũi.

Ông bảo vệ chạy tới và ông ấy bảo cô giáo rằng chẳng lẽ cô không thấy tốt hơn là cho chúng tôi đi ra hay sao. Cô giáo bảo vâng, rằng cô cũng thấy đủ lắm rồi.

Chúng tôi đang sắp sửa ra khỏi bảo tàng thì thằng Alceste tiến lại chỗ ông bảo vệ. Nó kẹp dưới nách bức tranh nhờ có cả cá, bít tết với lại hoa quả mà nó rất là thích kia, và nó nói rằng nó muốn mua bức tranh. Nó muốn biết ông bảo vệ đòi giá bao nhiêu.

Khi chúng tôi ra khỏi bảo tàng, thằng Geoffroy nói với cô giáo rằng một khi cô đã mê hội họa đến thế, cô có thể đến nhà nó xem, rằng bố và mẹ nó có một bộ sưu tập hết sảy mà mọi người ai cũng phải trầm trồ. Cô giáo lấy tay lau mặt và cô nói rằng từ nay đến hết đời cô không còn muốn xem một bức tranh nào hết, rằng thậm chí cô còn muốn là đừng ai nhắc đến tranh ảnh gì với cô nữa.

Chính do đó nên tôi mới hiểu tại sao cô giáo lại có vẻ không vui về cái buổi thăm bảo tàng cùng với cả lớp. Nguyên nhân sâu xa là cô không thích hội họa.

CUỘC ĐIỀU HÀNH

Người ta sắp sửa khánh thành một bức tượng ở trong khu vực trường còn chúng tôi thì sắp sửa đi điều hành.

Đấy chính là điều mà thầy hiệu trưởng bảo chúng tôi khi thầy bước vào trong lớp sáng hôm nay và tất cả chúng tôi đều đứng dậy chào, trừ mỗi thằng Clotaire, cái thằng vẫn cứ ngủ, và nó bị phạt. Clotaire ngạc nhiên kinh lên được khi chúng tôi đánh thức nó dậy để bảo nó rằng nó sẽ bị phạt ở lại trường vào thứ Năm. Nó bắt đầu khóc lóc và việc đó rất là âm ỉ còn tôi thì tin rằng lẽ ra chúng tôi cứ để nó ngủ mới phải.

“Các em, thầy hiệu trưởng nói, tham dự buổi lễ này, sẽ có các vị đại diện của chính phủ, một đại đội bộ binh bồng súng chào và các học sinh của trường sẽ có vinh dự lớn được đi điều hành trước đài kỷ niệm và đặt lẵng. Thầy tin tưởng ở các em và thầy hy vọng rằng các em sẽ cư xử như các quý ông nhỏ tuổi đích thực.” Thế rồi, thầy hiệu trưởng giải thích cho chúng tôi rằng một lát nữa đội lớp lớn sẽ diễn tập cho buổi điều hành, và chúng tôi sẽ tập sau họ, vào cuối buổi sáng. Mà cuối buổi sáng thì chính là giờ học ngữ pháp, tất cả chúng tôi đều thấy rằng cái ý tưởng về chuyện điều hành thật là hết sảy và chúng tôi đều vui kinh lên được. Khi thầy hiệu trưởng đi rồi cả lũ chúng tôi bắt đầu nhao nhao nói cùng một lúc và cô giáo đã đập thước kẻ xuống bàn, và chúng tôi học số học.

Đến giờ ngữ pháp, cô giáo cho chúng tôi xuống sân, nơi thầy hiệu trưởng và thầy Nước Lèo đang đợi chúng tôi. Thầy Nước Lèo là giám thị của chúng tôi, chúng tôi gọi thầy như vậy là vì lúc nào thầy cũng nói: “Hãy nhìn vào mắt tôi đây”, thế mà trong nước lèo thì có đầy những mắt và mắt, nhưng tôi tin rằng tôi đã giải thích điều đó cho các bạn một lần rồi.

“A! thầy hiệu trưởng nói, các quý ông của thầy đây, thầy Dubon à. Tôi hy vọng rằng với chúng, thầy sẽ có được thành công y như thầy đã có được với đội lớp lớn vừa rồi.” Thầy Dubon, thầy hiệu trưởng gọi thầy Nước Lèo như vậy đấy, bắt đầu cười, và thầy nói rằng thầy đã từng là hạ sĩ quan và rằng thầy ấy sẽ dạy cho chúng tôi kỷ luật và cách đi đều.

“Thầy sẽ không nhận ra chúng tôi khi tôi xong việc đâu thầy Hiệu trưởng à”, thầy Nước Lèo nói. “Hy vọng là thầy nói đúng”, thầy hiệu trưởng nói, thầy thở dài một cái rõ dài và thầy bỏ đi.

“Được rồi, thầy Nước Lèo bảo chúng tôi. Để làm một đoàn diễu hành, cần phải có một người đứng làm chuẩn. Người đứng làm chuẩn sẽ đứng ở tư thế nghiêm, và tất cả sẽ giống hàng theo anh ta. Thông thường, ta sẽ chọn ai lớn nhất. Hiểu chưa?” Thế rồi, thầy nhìn ngó, rồi thầy lấy ngón tay chỉ thẳng Maixent, và thầy nói: “Cậu, cậu sẽ là người đứng làm chuẩn.” Thế là thằng Eudes nói: “Ồ không, nó đâu phải là người lớn nhất, nó chỉ có vẻ như vậy mà thôi, bởi vì nó có bộ giò kinh khủng, còn em mới là lớn hơn nó.” “Mày đùa đấy à, thằng Maixent nói, tao không chỉ lớn hơn mày, mà dì Alcesteberte nhà tao, hôm qua đến nhà tao chơi đã nói rằng tao còn lớn nữa kia. Tao cứ lớn lên suốt.” “Mày muốn đọ không?” thằng Eudes nói, và vì thằng Maixent cũng muốn lắm, chúng nó bèn đứng áp lưng vào nhau, nhưng chúng tôi chẳng bao giờ biết đứa nào thắng, bởi vì thầy Nước Lèo bắt đầu kêu lên và thầy nói rằng muốn sao cũng được, chúng tôi phải xếp ba hàng, và việc đấy cũng đã mất vô khối thời gian. Thế rồi, khi chúng tôi xếp thành hàng, thầy Nước Lèo đến đứng trước chúng tôi, thầy nhắm một mắt lại, và rồi thầy lấy tay huơ huơ và thầy nói: “Cậu kia! Sang trái một tí. Nicolas, sang phải đi, cậu đang dịch quá sang trái. Cậu kia! Cậu đang dịch quá sang phải!” Có điều khiến cả lũ chúng tôi buồn cười, đấy là với thằng Alceste, bởi vì nó rất to béo nên nó bị dịch quá sang cả hai phía. Khi thầy Nước Lèo xong việc, thầy có vẻ hài lòng, thầy xoa xoa hai tay, và rồi, thầy quay lưng và thầy hô: “Toàn phân đội! Nghe lệnh tôi...” “Thưa thầy, lẳng là cái gì ạ? Thằng Rufus hỏi, thầy hiệu trưởng đã bảo rằng chúng em sẽ đặt cái đó ở trước tượng đài.” “Đó là một bó”, thằng Agnan nói. Cái thằng Agnan nó điên thật ấy, nó cứ tưởng nó có thể nói những cuội gì cũng được cả, bởi vì nó đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo. “Trong hàng trật tự! Thầy Nước Lèo hét lên. Toàn phân đội, nghe lệnh tôi, tiến lên...” “Thưa thầy, thằng Maixent kêu lên, Eudes kiễng chân để làm ra vẻ lớn hơn em ạ. Nó ăn gian!” “Đồ hót lẻo bần thiu”, thằng Eudes nói và nó đấm một phát vào mũi thằng Maixent, thằng này bèn đá một cái vào thằng Eudes, và cả lũ chúng tôi xúm xung quanh chúng để xem, bởi vì khi Eudes đánh nhau với Maixent thì chúng nó đánh kinh cực, đấy là hai đứa khỏe nhất lớp, trong giờ ra chơi. Thầy Nước Lèo vừa chạy tới vừa kêu lên, thầy tách Eudes và Maixent ra và thầy phạt cả hai đứa đều phải ở lại lớp. “Lãnh đủ nguyên cả bó nhề!”

Maixent nói. “Thằng Agnan bảo lẳng mày ơ”. Clotaire nói, và nó bắt đầu cười cợt và thầy Nước Lèo đã phạt nó phải ở lại lớp vào thứ Năm. Dĩ nhiên thầy Nước Lèo không thể biết rằng Clotaire đã bị phạt từ trước vào thứ Năm rồi.

Thầy Nước Lèo đưa tay lên vuốt mặt, thế rồi thầy cho chúng tôi xếp hàng lại, và cái đó cũng phải nói rằng không dễ tí nào, bởi vì chúng tôi cứ ngó ngoáy thường xuyên. Thế rồi, thầy Nước Lèo ngó chúng tôi rất lâu, rất là lâu, và chúng tôi thấy rằng đây không phải là lúc để giở trò. Thế rồi thầy Nước Lèo lùi lại và thầy giẫm phải Joachim, cái thằng đương tới sát chỗ thầy. “Thầy hãy chú ý một tí!” thằng Joachim nói. Thầy Nước Lèo đỏ mặt tía tai và thầy kêu lên: “Cậu ở đâu ra vậy?” “Em đi uống nước trong khi Maixent và Eudes đánh nhau. Em tưởng là chúng nó còn đánh nhau lâu”, thằng Joachim giải thích, và thầy Nước Lèo phạt nó phải ở lại trường rồi bảo nó đứng vào hàng.

“Hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đây, thầy Nước Lèo nói. Bất cứ cậu nào chỉ cần ngó ngoáy hay động đậy hay nói một câu thôi thì tôi sẽ đuổi ra khỏi trường luôn! Hiểu chưa?” Thế rồi thầy quay người lại, thầy giơ một tay lên, và thầy kêu lên: “Toàn phân đội, nghe lệnh tôi! Tiến lên... Bước!” Và thầy Nước Lèo bước vài bước, người cứng ngắc, và rồi khi thầy thấy rằng phía sau thầy, chúng tôi vẫn ở nguyên chỗ cũ, tôi tin rằng thầy đã hóa điên, y như ông Blédurt, một người hàng xóm, khi bố lấy vòi nước mà tưới ông ấy qua hàng rào vào Chủ nhật vừa rồi. “Tại sao các cậu không nghe lệnh?” thầy Nước Lèo hỏi. “Ồ, thằng Geoffroy nói, thầy chẳng bảo bọn em không được động đậy là gì.” Thế là, với thầy Nước Lèo, chuyện đó thật là kinh khủng. “Các cậu sẽ phải ựa mì ra với tôi! Tôi sẽ cho các cậu lên bờ xuống ruộng! Một lũ du côn! Mọi rợ!” thầy hét lên và nhiều đứa trong số chúng tôi bắt đầu bật khóc và thầy hiệu trưởng đã chạy tới.

“Thầy Dubon, thầy hiệu trưởng nói, tôi đã nghe thấy tiếng thầy từ mãi phòng tôi kia. Thầy cho rằng đó là cách nói chuyện với bọn trẻ ư? Bây giờ thầy đâu còn ở trong quân đội nữa.” “Quân đội ư? Thầy Nước Lèo kêu lên. Tôi từng là thượng sĩ phụ trách cả trung đội du kích quân, thế nhưng, du kích quân chỉ là một đội hát thánh ca, phải rồi, cũng chỉ là đội hát thánh ca thôi, nếu so với cái lũ này!” Và thầy Nước Lèo vừa bỏ đi vừa vung chân hất tay hàng đồng phát, theo sau là thầy hiệu trưởng cứ nói mãi: “Thôi nào, thầy Dubon, ông bạn, thôi nào, bình tĩnh đi!”

Buổi lễ khánh thành tượng đài rất là hết sảy, nhưng thầy hiệu trưởng đã thay đổi ý kiến và chúng tôi không đi diễu hành, chúng tôi ngồi trên bậc tam cấp sau các chú lính. Điều đáng tiếc là thầy Nước Lèo lại vắng mặt. Hình như thầy đi nghỉ phép mười lăm ngày ở quê nhà thầy ở Ardèche.

CÁC CHÀNG HƯỚNG ĐẠO SINH

Cả bọn chúng tôi góp tiền vào để mua quà cho cô giáo, bởi vì mai sẽ là ngày lễ thánh của cô. Đầu tiên, chúng tôi phải đếm tiền. Chính Agnan, cái thằng đứng đầu lớp về số học, lo việc cộng tiền. Chúng tôi rất thích, bởi vì thằng Geoffroy đã mang tới một tờ tiền 5000 franc hơi nhàu; đấy là bố nó đã cho nó; bố nó rất là giàu, và hễ nó muốn gì thì ông ta cho nấy.

“Bọn mình có 5207 franc, thằng Agnan nói với chúng tôi. Với chỗ này, bọn mình có thể mua một món quà đẹp.”

Phiền một cái là chúng tôi chẳng biết mua cái gì. “Bọn mình sẽ phải tặng một hộp kẹo hoặc là hàng đồng bánh mì phết sô cô la”, Alceste, cái thằng to béo ăn luôn mồm nói. Nhưng chúng tôi thì không đồng ý, bởi vì nếu chúng tôi mà mua cái gì đó ăn mà ngon, thì cả lũ chúng tôi sẽ nếm thử và sẽ chẳng còn gì cho cô giáo cả. “Bố tao đã mua một cái áo măng tô lông thú cho mẹ tao, và mẹ tao sướng kinh lên được”, thằng Geoffroy nói. Đấy có vẻ là một ý rất hay, nhưng thằng Geoffroy bảo chúng tôi rằng cái đó phải đắt hơn 5207 franc, bởi vì mẹ nó thật sự rất, rất là sướng. “Hay là bọn mình mua cho cô một quyển sách?” thằng Agnan đề nghị. Điều đó khiến cả lũ chúng tôi phải phì cười: cái thằng Agnan đúng là điên thật! “Hay là bút?” thằng Eudes nói; nhưng thằng Clotaire thì lại bực mình. Clotaire là thằng luôn đứng thứ bét lớp, và nó nói rằng nó sẽ thấy khổ sở khi cô giáo cho nó điểm kém bằng cái bút mà nó phải trả tiền mua. “Ngay cạnh nhà tao, thằng Rufus nói, có một cái cửa hàng bán quà tặng. họ sẽ có những thứ kinh khủng; ở đó chắc chắn mình sẽ tìm được thứ mình cần.” Đó đúng là một ý kiến hay, và chúng tôi quyết định sau khi tan học sẽ cùng nhau đến cửa hàng.

Khi chúng tôi đến trước cửa hàng, chúng tôi bắt đầu nhìn vào trong cửa kính, và đúng là tuyệt thật. Có hàng đồng quà kinh khủng; những bức tượng nhỏ, những bát trộn xà lách bằng thủy tinh có nếp hằn hoi, những cái bình giống như cái mà ở nhà chần bao giò dùng, hàng đồng đĩa với cả dao, thậm chí cả đồng hồ quả lắc nữa. Nhưng mà hay nhất chính là các bức tượng. Có bức tượng hình một ông mặc xi-líp đang cố gì hai con

ngựa bất kham; một bức khác có hình một bà đang bắn cung; cái cung chẳng có dây nhưng người ta làm khéo đến nỗi mình cứ tưởng là có một sợi dây thật. Cái bức tượng này cực kỳ hợp với tượng một con sư tử bị một mũi tên cắm vào lưng và nó phải lê hai cái chân sau. Còn có cả hai con hổ nữa, đen tuyền, đang bước những bước rất là dài, và những chàng hướng đạo sinh và những con chó nhỏ và những con voi và một ông, ở bên trong cửa hàng, đang nhìn chúng tôi và có vẻ rất ngờ vực.

Khi chúng tôi vào trong cửa hàng, ông kia bèn bước tới chỗ chúng tôi, và lấy tay huơ hàng đồng phát.

- Nào, nào, ông ta bảo chúng tôi, ra ngoài đi! Đây không phải là chỗ chơi!

- Chúng cháu có phải đến chơi đâu, thằng Alceste nói chúng cháu đến để mua quà tặng.

- Một món quà cho cô giáo, tôi nói.

- Bọn cháu có tiền, thằng Geoffroy nói.

Và thằng Agnan rút từ trong túi ra 5207 franc, và nó chìa đến tận mặt ông kia, và ông ta nói:

- Thôi, được rồi; nhưng đừng có sờ vào cái gì đấy.

- Cái này thì bao nhiêu? Thằng Clotaire vừa hỏi vừa cầm lấy tượng hai con ngựa ở trên quầy.

- Cẩn thận! Bỏ ra ngay. Vỡ bây giờ! Ông kia kêu ré lên, mà ông ta đề phòng thế cũng đúng kinh lên được bởi vì thằng Clotaire cực vụng về và nó làm vỡ mọi thứ. Thằng Clotaire tức và nó để bức tượng vào chỗ cũ, đúng lúc ông kia vừa kịp đỡ lại được một con voi mà thằng Clotaire đã xô đổ bằng khuỷu tay nó.

Chúng tôi ấy à, chúng tôi ngó nghiêng mọi chỗ, và cái ông kia vừa chạy trong cửa hàng vừa kêu lên: "Không, không, không được sờ vào đấy! Vỡ mất bây giờ!" Ông ta làm tôi thấy tội nghiệp cho ông ta. Phải làm việc trong cái cửa hàng mà các thứ đều cứ vỡ hết cả thì thật là căng thẳng. thế rồi, ông kia yêu cầu chúng tôi đứng cả lũ ở chính giữa cửa hàng, hai tay để sau lưng, và nói cho ông ta biết chúng tôi muốn mua cái gì.

“Thế 5207 franc có thể mua được cái gì hết sảy không ạ?” thằng Joachim hỏi. Ông kia nhìn khắp xung quanh, và rồi ông ta lôi từ trong tủ kính ra bức tượng hai anh chàng hướng đạo sinh sơn màu mà ai cũng phải bảo là y như thật. Tôi chưa nhìn thấy thứ gì đẹp như thế, kể cả là ở hội chợ, chỗ trường bắn.

“Các cậu có thể mua cái này với 5000 franc, ông kia nói.

- Thế là đỡ tốn hơn mức chúng mình nghĩ, thằng Agnan nói.

- Tao ấy à, thằng Clotaire nói, tao thích ngựa hơn”

Và thằng Clotaire đi lấy lại hai con ngựa ở trên quầy; nhưng ông kia đã lấy trước nó, và ông ta ôm khư khư bức tượng trong vòng tay.

“Thế nào, ông kia nói, các cậu có lấy tượng hướng đạo sinh hay là không đây?” Vì ông ta không có vẻ gì là đùa cợt, chúng tôi bèn nói đồng ý. Thằng Agnan đưa cho ông ta 5000 franc, và chúng tôi đi ra với các chàng hướng đạo sinh.

Trên phố, chúng tôi bắt đầu tranh cãi xem đứa nào sẽ giữ món quà để đến mai đưa cho cô giáo.

“Tao chứ ai, thằng Geoffroy nói, tao là người góp nhiều tiền nhất.

- Tao là người đứng thứ nhất lớp, thằng Agnan nói, chính tao sẽ đưa quà cho cô giáo.

- Mà y chỉ là cái đồ cục cưng”, thằng Rufus nói.

Thằng Agnan bắt đầu khóc lóc, và nói rằng nó rất là bất hạnh, nhưng mà nó không lẫn đùng ra đất, như nó vẫn thường làm vậy, bởi vì nó đang cầm các chàng hướng đạo sinh trên tay và nó không muốn làm vỡ mất. Trong lúc Rufus, Eudes, Geoffroy và Joachim đánh nhau, tôi nảy ra ý chơi trò tung tiền sắp ngựa để xem đứa nào sẽ mang quà cho cô. Cái này cũng mất khối thời gian, và chúng tôi đã đánh rơi hai đồng tiền xuống dưới cống, thế rồi chính thằng Clotaire đã thắng. Chúng tôi rất là bực mình, bởi vì chúng tôi sợ rằng với Clotaire, cái thằng làm vỡ mọi thứ, thì món quà có khi không đến được tay cô giáo. Chúng tôi đưa hai chàng hướng đạo sinh cho thằng Clotaire, và thằng Eudes đã bảo nó rằng nếu nó mà làm vỡ, thì thằng này sẽ đâm hàng đồng phát vào mũi nó. Clotaire nói rằng nó sẽ chú ý cẩn thận, và nó mang món quà đi về

nhà nó, vừa bước đi nhẹ nhàng, vừa thè lưỡi ra. Còn chúng tôi, với 205 franc còn lại, chúng tôi mua hàng đồng bánh mì nhỏ quét sô cô la và chúng tôi chẳng thiết ăn tối nữa, còn các bố với các mẹ chúng tôi thì tưởng rằng chúng tôi bị ốm.

Hôm sau, tất cả lũ chúng tôi đưa nào lúc đến trường cũng lo, nhưng chúng tôi đã nhẹ người khi chúng tôi thấy thằng Clotaire với cái tượng các chàng hướng đạo sinh trong tay nó. “Đêm qua tao chẳng cả ngủ, thằng Clotaire nói; tao chỉ sợ bức tượng bị rơi ra khỏi tủ đầu giường.”

Trong lớp, tôi cứ nhìn Clotaire, cái thằng đang canh chừng món quà tặng mà nó đang để trong ngăn bàn. Tôi ghen tị kinh lên được, bởi vì khi thằng Clotaire đưa cho cô giáo món quà, cô sẽ vui sướng và cô sẽ ôm hôn nó, và thằng Clotaire sẽ đỏ dừ mặt mũi cho mà xem, bởi vì khi vui sướng thì cô giáo rất chi là xinh, xinh cũng gần như mẹ tôi vậy.

“Em giấu cái gì trong ngăn bàn thế hả Clotaire?” cô giáo hỏi. Thế rồi cô lại gần cái bàn thằng Clotaire, vẽ bức tức. “Nào, cô giáo nói, đưa ra đây!” Thằng Clotaire đưa cho cô món quà, cô giáo nhìn bức tượng rồi cô bảo: “Tôi đã cấm các em không được mang những thứ gớm ghiếc đến lớp rồi cơ mà! Tôi tịch thu cái này cho đến cuối buổi học, và em sẽ bị phạt!”

Thế rồi, khi muốn trả lại để lấy tiền thì chúng tôi đành chịu, bởi vì đến trước cửa hàng thì thằng Clotaire bị trượt chân và cái tượng hướng đạo sinh đã vỡ tan.

CÁNH TAY THẲNG CLOTAIRE

Thằng Clotaire lúc ở nhà giẫm phải cái xe tải đồ nhỏ của nó, nó bị ngã và đã bị gãy tay. Chúng tôi ấy à, việc đó cũng khiến cho chúng tôi buồn rầu quá cơ, bởi vì Clotaire là một thằng bạn và cũng bởi vì cả cái xe tải đồ nhỏ ấy, tôi biết rõ: nó rất là hết sảy, có đèn pha sáng trưng, và tôi tin rằng sau khi đã bị Clotaire nó giẫm lên trên thế, thì chả ai sửa chữa được nữa.

Chúng tôi những muốn đến nhà thằng Clotaire để thăm, nhưng mà mẹ nó không muốn cho chúng tôi vào trong nhà. Chúng tôi bảo mẹ nó rằng chúng tôi toàn là bạn bè và chúng tôi hiểu rõ thằng Clotaire lắm, nhưng bà ấy đã bảo chúng tôi rằng Clotaire cần được nghỉ ngơi và rằng bà ấy cũng hiểu chúng tôi lắm.

Chính vì thế mà chúng tôi đã mừng kinh lên được khi thấy thằng Clotaire ngày hôm nay đã đi học. Một tay nó được giữ bằng chiếc khăn ăn buộc quanh cổ, y như ở trong các bộ phim lúc mà chàng trai trẻ bị thương, bởi vì trong các bộ phim, chàng trai trẻ lúc nào cũng bị thương ở tay hay là ở vai và các diễn viên đóng chàng trai trẻ trong các bộ phim hẳn là phải biết trước và đề phòng. Lúc mà lớp học đã bắt đầu được nửa tiếng rồi thì thằng Clotaire mới đến xin phép cô giáo cho vào lớp, nhưng thay vì mắng nó thì cô giáo đã nói: “Gặp lại em cô rất vui, Clotaire à. Em thật dũng cảm mới đi học với một cánh tay vẫn còn bó bột. Cô mong là em sẽ không bị đau nữa.” Clotaire tròn tròn hết cả hai mắt nó: vì nó là cái thằng xếp thứ bát lớp nên nó không quen với việc cô giáo lại chuyện trò với nó như vậy, nhất là khi nó còn đi học muộn. Clotaire cứ đứng đực vậy, mồm há hốc, và cô giáo bèn bảo nó: “Thôi hãy về chỗ ngồi của em đi! Cậu bé!”

Khi thằng Clotaire đã ngồi rồi, chúng tôi bắt đầu hỏi nó hàng đống câu hỏi: chúng tôi hỏi nó gãy tay có đau không, và cái thứ cứng quèo ở xung quanh cánh tay nó là cái gì và chúng tôi bảo nó rằng chúng tôi mừng kinh lên được khi gặp lại nó; nhưng cô giáo bắt đầu kêu lên rằng chúng tôi phải để cho bạn chúng tôi được yên và rằng cô không muốn chúng tôi nhân cái cơ này để xao lãng học tập. “Xời ơi, thằng Geoffroy nói, đến

nói chuyện với bạn mà còn không được nữa thì..." và cô giáo đã bắt nó ra đứng phạt và thằng Clotaire toét miệng cười sượng.

"Chúng ta sẽ chép một bài chính tả", cô giáo nói. Và chúng tôi giờ vỡ ra và thằng Clotaire cố lôi vở của nó từ trong cặp ra bằng một tay. "Để tao lấy hộ cho", thằng Joachim ngồi ở bên cạnh nói. "Tao không khiến", thằng Clotaire trả lời. Cô giáo nhìn về phía thằng Clotaire và cô bảo nó: "Ồ không, em thì không cần phải chép đâu, cứ ngồi yên thôi." Thằng Clotaire bèn thôi không lục trong cặp nữa và nó làm ra vẻ buồn bã, cứ như là nó khổ sở lắm khi không được chép chính tả. Bài chính tả khó kinh, với hàng đồng những từ như "khúc khuỷu" mà chúng tôi đưa nào cũng sai tuốt, và cả "gập ghềnh" mà cái thằng duy nhất viết được là Agnan, chính là cái thằng đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo. Mỗi lần có một từ khó là tôi lại nhìn sang thằng Clotaire và thấy nó cười sượng.

Thế rồi chuông ra chơi réo lên. Thằng đầu tiên đứng lên chính là Clotaire. "Có lẽ tốt hơn hết, cô giáo nói, là em đừng xuống sân chơi với cánh tay thế kia." Thằng Clotaire lại tỏ ra cái vẻ y như lúc chép chính tả, nhưng mà khổ sở hơn nhiều. "Bác sĩ bảo rằng em phải ra hít thở không khí, thằng Clotaire nói, nếu không, thì sẽ bị nặng kinh lắm ạ." Cô giáo bèn bảo thôi được, nhưng phải hết sức chú ý. Và cô đã cho thằng Clotaire ra chơi đầu tiên, để chúng tôi không xô đẩy nó lúc đi qua cầu thang. Trước khi cho chúng tôi xuống sân, cô giáo đã cho chúng tôi hàng đồng khuyến cáo: cô bảo chúng tôi rằng chúng tôi phải rất cẩn thận và không được chơi những trò bạo lực và với cả phải bảo vệ thằng Clotaire để cho nó không bị đau. Cứ như thế, chúng tôi đã bị mất hàng đồng phút ra chơi. Sau cùng khi chúng tôi xuống đến sân, chúng tôi đi tìm thằng Clotaire: nó đang chơi nhảy cừu với bọn học sinh của lớp khác, một cái bọn ngu ời là ngu và chúng tôi chả ưa gì.

Cả lũ chúng tôi xúm quanh thằng Clotaire và chúng tôi hỏi nó hàng đồng thứ. Nó có vẻ tự hào ghê, thằng Clotaire ấy, khi chúng tôi quan tâm đến vậy. Chúng tôi hỏi nó xem cái xe tải đồ nhỏ có bị vỡ không. Nó bảo chúng tôi rằng có, nhưng mà người ta đã tặng nó hàng đồng quà để động viên nó lúc nó bị ốm: nó có một cái thuyền buồm, một bộ cờ đam, hai cái ô tô, một cái tàu hỏa và hàng đồng sách mà nó sẽ đem đi đổi lấy các đồ chơi khác. Thế rồi nó bảo chúng tôi rằng tất cả mọi người đối xử với nó tốt kinh lắm: bác sĩ mỗi lần khám đều cho nó kẹo, bố và mẹ nó để

hắn ti vi vào trong phòng của nó và người ta cho nó hàng đồng thứ ngon để ăn. Khi chúng tôi nói đến ăn uống, thì làm cho thằng Alceste cảm thấy đói, đấy là cái thằng lúc nào cũng luôn mồm ăn. Nó lôi từ trong túi ra một miếng sô cô la to và nó bắt đầu ngoạm. “Mày cho tao một miếng nhé?” thằng Clotaire hỏi. “Còn lâu”, thằng Alceste trả lời. “Nhưng tay tao đang?...” thằng Clotaire hỏi. “Có mắt tao đây này”, thằng Alceste trả lời. Cái đó khiến thằng Clotaire không vừa ý, nó bắt đầu kêu lên rằng nó bị lợi dụng bởi vì một tay nó đã bị gãy, và rằng chẳng ai dám đối xử với nó như vậy nếu như nó có thể đấm được thoải mái như tất cả mọi người. Cái thằng Clotaire nó gào lên đến mức mà thầy giám thị đã chạy tới. “Có chuyện gì ở đây vậy?” thầy giám thị hỏi. “Nó đã lợi dụng bởi vì tay em bị gãy”, thằng Clotaire vừa nói vừa trỏ thằng Alceste bằng đầu ngón tay. Thằng Alceste bực mình khiếp lên được; nó cố để mà nói, nhưng vì mồm nó đã tọng đầy hết cả, nên nó làm sô cô la bắn tung tóe và chúng tôi chẳng hiểu nó nói cái gì. “Cậu không biết xấu hổ à? Thầy giám thị nói với Alceste, lợi dụng một người bạn sức khỏe đang suy nhược? Ra đứng phạt!”

- Có thể chứ! Thằng Clotaire nói.

- Thế ra, thằng Alceste nói, - rốt cuộc nó cũng nuốt xong miếng sô cô la,
- nếu nó bị gãy tay vì nghịch ngợm, thì em bắt buộc phải cho nó đồ ăn hả?

- Phải đấy, thằng Geoffroy nói, lần nào bọn em nói chuyện với nó, bọn em cũng phải ra đứng phạt; rốt cuộc, nó làm bọn em bực cả mình với tay gãy của nó!

Thầy giám thị nhìn chúng tôi bằng cặp mắt rất là buồn và rồi thấy nói với chúng tôi bằng một giọng nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, như là khi bố giải thích cho mẹ rằng bố phải đi gặp mặt các cựu chiến binh ở trung đoàn của bố. “Các cậu thật là vô tâm quá, thầy giám thị nói với chúng tôi. Tôi biết rằng các cậu vẫn còn ít tuổi, nhưng thái độ của các cậu khiến tôi thấy phiền lòng.” Thầy giám thị dừng lại, thế rồi thầy quát lên: “Ra đứng phạt! Tất cả các cậu!”

Cả bọn chúng tôi đều phải ra đứng phạt, kể cả thằng Agnan; đấy là lần đầu tiên nó phải ra đứng phạt và nó không biết phải làm thế nào và chúng tôi còn phải chỉ cho nó. Cả lũ chúng tôi bị đứng phạt, trừ thằng Clotaire, dĩ nhiên rồi. Thầy giám thị xoa đầu nó, thầy hỏi nó cái tay của

nó có làm nó bị đau không; thằng Clotaire bảo có, cũng khá, thế rồi thầy giám thị đi xử lý một thằng lớp lớn đang đánh một thằng lớp lớn khác với một thằng lớp bé. Thằng Clotaire vừa cười cợt vừa nhìn chúng tôi một lúc và rồi nó tiếp tục đi chơi nhảy cừu.

Tôi đến là bực mình khi tôi về tới nhà. Bố đang ở nhà mới hỏi tôi có chuyện gì vậy. Thế là tôi gào lên: “Thật là bất công! Tại sao con lại chẳng bao giờ bị gãy tay thế hả?”

Bố cứ tròn tròn hai mắt lên mà nhìn tôi và tôi bèn đi luôn lên phòng để đổi.

CHÚNG TÔI ĐI XÉT NGHIỆM

Sáng nay, chúng tôi không đi học, nhưng mà chẳng có gì là hết sảy cả, bởi vì chúng tôi phải đến bệnh xá để kiểm tra sức khỏe, để xem chúng tôi có bị ốm với cả có bị điên hay không. Ở lớp, người ta phát cho chúng tôi mỗi đứa một tờ giấy mà chúng tôi phải mang về cho các bố và các mẹ, trong đó giải thích rằng chúng tôi phải đến bệnh xá, cùng với giấy chứng nhận tiêm chủng, mẹ, với cả sổ liên lạc. Cô giáo bảo chúng tôi rằng người ta sẽ làm cho chúng tôi một cái “xét nghiệm”. Một cái xét nghiệm, có nghĩa là người ta cho mình vẽ các bức tranh nho nhỏ để xem mình có bị điên hay không.

Khi tôi đến bệnh xá cùng với mẹ, thì đám thằng Rufus, Geoffroy, Eudes, Alceste đã ở đó cả rồi, và chúng nó chẳng hề cười nói gì. Cần phải nói rằng ngôi nhà của bác sĩ lúc nào cũng làm cho tôi thấy sợ. Cú trắng toát hết và sặc mùi thuốc. Lũ bạn đều có mặt cùng với mẹ bọn nó, trừ Geoffroy, cái thằng có bố rất giàu và nó đến cùng với Albert, lái xe của bố nó. Thế rồi bọn Clotaire, Maixent, Joachim và Agnan đã tới cùng với mẹ chúng nó, và thằng Agnan thì khóc lóc ầm ĩ kinh cực. Một bà rất hiền mặc quần áo màu trắng gọi tên các mẹ và bà ấy thu giấy chứng nhận tiêm chủng từ các mẹ, và bà ấy nói rằng bác sĩ sẽ khám cho chúng tôi ngay thôi, rằng chúng tôi đừng có sốt ruột. Chúng tôi ấy à, chúng tôi có sốt ruột tí nào đâu. Các bà mẹ bắt đầu chuyện trò với nhau và vừa lấy tay xoa đầu chúng tôi vừa nói rằng chúng tôi đáng yêu kinh lắm. Ông lái xe của thằng Geoffroy thì đi lau cái xe ô tô con to dùng màu đen.

- Thằng cu nhà tôi, mẹ thằng Rufus nói, tôi phải khổ sở đủ đường mới cho nó ăn được; cu cậu lúc nào cũng bồn chồn không yên.

- Thật chẳng như thằng nhà tôi, mẹ thằng Alceste nói, những khi nó không ăn thì nó mới bồn chồn.

- Còn tôi, mẹ thằng Clotaire nói, tôi thấy rằng ở trường họ bắt bọn trẻ học hành quá sức. Đúng thật là điên rồ; thằng cu nhà tôi không thể nào mà theo kịp. Thời của tôi ấy à...

-Ồ! Tôi không rõ, mẹ thằng Agnan nói, cái thằng nhà tôi, thừa bà, nó học dễ lắm ấy; dĩ nhiên điều đó là phụ thuộc vào từng đứa. Agnan, con mà không nín đi thì con sẽ bị đét đít trước tất cả mọi người đấy!

- Nó có thể học hành dễ dàng thật, thừa bà, mẹ thằng Clotaire đáp lời, nhưng hình như thằng bé tội nghiệp cũng không được cân bằng cho lắm nhỉ?

Mẹ thằng Agnan ấy à, bà ấy không hài lòng lắm với điều mà mẹ thằng Clotaire nói, nhưng bà ấy chưa kịp đáp lời thì cái bà mặc áo trắng đã tới, bà ấy nói rằng chúng tôi sẽ bắt đầu và rằng chúng tôi cởi quần áo ra. Thế là thằng Agnan phát ốm luôn. Mẹ thằng Agnan bắt đầu gào lên, mẹ thằng Clotaire thì cười và ông bác sĩ đã chạy tới.

- Có chuyện gì thế? Ông bác sĩ nói. Những buổi khám cho học sinh, lúc nào cũng thật khủng khiếp! Bình tĩnh đi các cháu, nếu không bác sẽ nói các thầy cô phạt cho bây giờ. Các cháu hãy cởi hết quần áo ra, nhanh lên!

Chúng tôi cởi quần áo, và cái trò đứng tồng ngồng cả một lũ trước mặt mọi người đúng là có tác dụng kinh lên được. Bà mẹ nào cũng toàn chỉ nhìn ngắm con cái của các bà mẹ khác, và tất cả các bà mẹ thì cứ lắc đầu y như mẹ lắc khi mà mẹ đi mua cá và mẹ bảo với ông hàng cá rằng hàng không được tươi.

- Nào, các cháu, cái bà mặc đồ trắng mới, hãy đi sang gian kế bên; bác sĩ sẽ kiểm tra cho các cháu.

- Cháu phải ở cùng với mẹ cháu! Agnan gào lên, cái thằng chẳng còn mang gì trên người ngoài cặp kính cận.

- Thôi được, cái bà mặc đồ trắng nói. Thừa bà, bà có thể vào cùng với cháu, nhưng hãy cố làm cho cháu bình tĩnh lại.

- A! Xin lỗi nhé! Mẹ thằng Clotaire nói, nếu bà đây có thể vào cùng với con bà ấy, thì tôi không hiểu tại sao tôi lại không được vào cùng với con trai tôi!

- Cả cháu nữa, cháu muốn chú Albert cũng vào cùng! Thằng Geoffroy kêu lên.

- Mà đúng là thằng chập cheng! Thằng Eudes nói.

- Mày thử nhắc lại xem, thằng Geoffroy nói; và thằng Eudes đã đâm cho nó một quả vào mũi.

- Chú Albert! Thằng Geoffroy gào lên, và ông lái xe liền chạy tới, cùng lúc với ông bác sĩ.

- Thật không thể tin nổi! ông bác sĩ nói. Năm phút trước thì một đứa hóa ốm, bây giờ thì lại có một đứa chảy máu mũi; đây có phải là bệnh xá đâu, đây là một bãi chiến trường!

- Phải rồi, ông Albert kia nói, tôi có trách nhiệm trông coi thằng bé này, y như là cái xe kia vậy. Và tôi muốn đem cả hai về với ông chủ không một vết trầy xước. Ông hiểu chưa?

Ông bác sĩ ngó ông Albert, ông ấy há hốc mồm ra, ông ấy ngậm mồm vào và ông ấy cho chúng tôi vào trong phòng khám, cùng với mẹ thằng Agnan.

Ông bác sĩ bắt đầu bằng việc cân chúng tôi.

- Nào, ông bác sĩ nói, cháu lên đầu tiên; và ông ấy trở Alceste, cái thằng đã yêu cầu rằng người ta để cho nó ăn xong cái bánh mì quét sô cô la đã, bởi vì nó chả có túi áo túi quần nào để cất vào cả. Ông bác sĩ thở dài một cái, và rồi ông ấy cho tôi lên cái cân và ông ấy quát Joachim, cái thằng đã giẫm chân vào để làm cho tôi có vẻ nặng hơn. Thằng Agnan không muốn cân, nhưng mẹ nó đã hứa cho nó hàng đồng quà, thế là thằng Agnan vừa đi lên cân vừa run rẩy kinh lên được, và khi đã cân xong, nó ngã vào vòng tay của mẹ nó mà khóc nức lên. Rufus và Clotaire lại muốn cân chung để đùa cợt, và trong lúc ông bác sĩ mãi mắng hai đứa kia thì thằng Geoffroy đã đá thằng Eudes một cái để trả thù cho cú đâm vào mũi. Ông bác sĩ nổi điên lên, ông ấy nói rằng ông ấy chán ngấy rồi, rằng nếu chúng tôi mà tiếp tục giở trò nữa, ông ấy sẽ cho cả lũ đi rửa ruột và rằng ông ấy lẽ ra đã phải làm luật sư như bố ông ấy khuyên. Sau đó, ông bác sĩ bắt chúng tôi lè lưỡi ra, ông ấy nghe trong ngực chúng tôi bằng một cái máy, và ông ấy bắt chúng tôi ho và ông ấy đã mắng thằng Alceste vì nó làm bắn vụn bánh.

Sau đó ông bác sĩ cho chúng tôi ngồi vào một cái bàn, ông ấy đưa cho chúng tôi giấy và bút rồi ông ấy bảo chúng tôi:

- Các cháu, hãy vẽ những gì xuất hiện trong đầu các cháu, và bác cảnh

báo trước, cháu nào mà giờ trò hề đầu tiên thì sẽ bị đét đít một trận nhớ đời!

- Cứ thử xem và cháu sẽ gọi chú Albert ngay! Thằng Geoffroy kêu lên.

- Vẽ đi! Ông bác sĩ quát lên.

Chúng tôi bắt tay vào việc. Tôi ấy à, tôi vẽ một cái bánh ga tô sô cô la; còn Alceste, một bát ra gu đầy đậu với xúc xích và cả đuôi ngỗng. Mà chính nó bảo tôi thế, bởi vì thoát nhìn thì mình không thể nhận ra được. Còn Agnan, mó vẽ bản đồ nước Pháp với các tỉnh và tỉnh lỵ; Eudes và Maixent thì vẽ một chàng cao bồi cưỡi ngựa; Geoffroy vẽ một tòa lâu đài có hàng đồng ô tô đậu xung quanh và nó viết: “Nhà tôi”; thằng Clotaire thì không vẽ gì hết bởi vì nó bảo rằng nó chẳng được báo trước và rằng nó chẳng chuẩn bị gì sắt. Còn thằng Rufus, nó vẽ thằng Agnan trần truồng và nó viết: “Agnan là thằng cục cưng”. Thằng Agnan nhìn thấy bức tranh và nó bắt đầu khóc lóc và thằng Eudes hét lên: “Cháu xin thưa! Maixent quay cóp ạ!” Đúng là hết sảy, chúng tôi nói, chúng tôi đùa, thằng Agnan khóc, thằng Eudes và thằng Maixent đánh nhau, thế rồi các mẹ đã đến cùng với ông Albert.

Khi chúng tôi đi rồi, ông bác sĩ ngồi xuống đầu bàn, chẳng nói chẳng rằng và cứ thử dài thườn thượt. Cái bà mặc đồ trắng mang lại cho ông ấy một cốc nước và mấy viên thuốc, và ông bác sĩ cứ vẽ mãi mấy khẩu súng lục.

Ông bác sĩ ấy đúng là bị điên rồi!

LỄ PHÁT PHẦN THƯỞNG

Thầy hiệu trưởng nói rằng thầy nhìn chúng tôi rời trường mà có hàng đống cảm xúc và thấy chắc chắn rằng chúng tôi cũng chia sẻ những cảm xúc ấy với thầy và thầy chúc chúng tôi vui vẻ kinh lên được trong kỳ nghỉ hè, bởi vì vào năm học mới thì sẽ không phải là lúc để mà chơi đùa, rằng cần phải tập trung học hành, và lễ phát phần thưởng đã kết thúc.

Đây là một lễ phát phần thưởng hết sảy. Chúng tôi đến trường vào buổi sáng, cùng với các bố và các mẹ, những người cho chúng tôi ăn mặc như lũ rối. Chúng tôi mặc vét xanh, áo sơ mi trắng bóng lộn y như cái cà vạt xanh đỏ của bố mà mẹ đã mua cho bố mà bố không bao giờ đeo để khỏi bị bẩn. Agnan – cái thằng rõ điên, Agnan – nó đeo găng tay trắng và điều đó làm cả lũ chúng tôi phì cười, trừ mỗi Rufus, cái thằng bảo chúng tôi rằng bố nó, là cảnh sát, cũng thường đeo găng trắng, và rằng điều đó chả có gì là buồn cười cả. Tóc của chúng tôi cũng ép chặt xuống đầu – bình thường tóc tôi cứ dựng ngược lên – với cả tai thì sạch và móng thì cắt cụt. Chúng tôi kinh cực ấy.

Cái lễ phát phần thưởng ấy, bọn bạn và tôi đợi nó đến sốt cả ruột. Không phải là vì phần thưởng lắm đâu; cái đó chúng tôi chỉ hơi bồn chồn thôi, mà cái chính là bởi vì sau lễ phát phần thưởng thì chúng tôi không phải đi học nữa và được nghỉ hè luôn. Ở nhà tôi, hết ngày này đến ngày khác tôi đã hỏi bố là đã sắp đến hè chưa và tôi có phải đi học đến tận buổi cuối cùng hay không bởi vì tôi có những đứa bạn đã đi nghỉ trước rồi và thế thật là bất công và chẳng nào thì chúng tôi cũng có học hành gì ở trường nữa đâu và tôi thì đã mệt mỏi quá rồi, và tôi khóc lóc và bố bảo tôi hãy im đi và rằng tôi sắp làm bố phát điên.

Còn về phần thưởng thì đứa nào cũng có hết ấy mà. Agnan, cái thằng đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo, nó có phần thưởng môn số học, phần thưởng môn lịch sử, phần thưởng môn địa lý, phần thưởng môn ngữ pháp, phần thưởng môn chính tả, phần thưởng môn khoa học và phần thưởng về hạnh kiểm. Cái thằng Agnan đúng là điên. Eudes, cái thằng rất là khỏe và rất thích đâm vào mũi bạn bè, nó thì có phần thưởng môn thể dục. Alceste, một thằng bạn to béo suốt ngày ăn, thì có

phần thưởng Chuyên cần; cái đó có nghĩa là nó lúc nào cũng đi học và nó đáng được cái phần thưởng này lắm, bởi vì mẹ nó không muốn nó cứ ở lì trong bếp, thế mà nếu đã không được ở trong bếp, thì đến trường với Alceste cũng vẫn thích hơn. Geoffroy, cái thằng có một ông bố rất giàu vẫn mua cho nó tất cả những thứ nó muốn, thì có phần thưởng Chứng chạc, bởi vì nó lúc nào cũng ăn mặc ra dáng lắm. Có những lần nó đến lớp trong trang phục cao bồi, hay người sao Hỏa hay là Ngự lâm quân và nom nó đúng thật là hết sảy. Thằng Rufus được phần thưởng môn vẽ bởi vì nó có một hộp bút màu to tướng do được tặng sinh nhật. Clotaire, cái thằng xếp bét lớp, được phần thưởng Bạn tốt, và tôi thì được phần thưởng Hùng biện. Bố tôi rất hài lòng, nhưng bố lại có vẻ hơi thất vọng khi cô giáo giải thích cho bố rằng tôi mà được thưởng thì đấy không phải là vì chất lượng, mà là số lượng. Tôi sẽ phải hỏi bố cái đó có nghĩa là gì mới được!

Cô giáo cũng có phần thưởng nhé. Mỗi đứa chúng tôi đều mang cho cô một món quà mà các bố và các mẹ chúng tôi đã mua. Cô đã có mười bốn cái bút máy và tám hộp đánh phấn. Cô giáo vui kinh lên được; cô bảo rằng cô chưa bao giờ có được chừng ấy, kể cả những năm khác. Thế rồi, cô giáo ôm hôn tất cả chúng tôi, cô bảo rằng chúng tôi phải làm kỹ các bài tập dành cho kỳ nghỉ hè, phải ngoan ngoãn, nghe lời các bố và các mẹ chúng tôi, phải nghỉ ngơi, phải gửi cho cô bưu ảnh, thế rồi cô đi. Tất cả lũ chúng tôi ra khỏi trường và trên vỉa hè, các bố và các mẹ bắt đầu nói chuyện với nhau. Bọn họ nói hàng đồng thứ như là: “thằng nhà anh chăm thật” và “thằng nhà tôi nó hơi ồm” và cả “cái thằng nhà chúng tôi khá lười, thật chán quá, bởi vì nó học hành dễ lắm ấy”, thế rồi là “Tôi ấy à, khi tôi bằng tuổi thằng nhãi này, tôi lúc nào cũng đứng đầu lớp, còn bây giờ, bọn trẻ con chẳng thích tập trung vào học tập nữa, đấy là do ti vi mà ra.” Thế rồi, bọn họ vuốt ve âu yếm chúng tôi, bọn họ xoa lên đầu chúng tôi và bọn họ phải chùi tay bởi vì dính keo vuốt tóc.

Tất cả mọi người đều nhìn Agnan, cái thằng ôm hàng đồng phần thưởng trong tay và đeo vòng nguyệt quế trên đầu: thầy hiệu trưởng dẫu sao vẫn yêu cầu nó không được cứ vậy mà ngủ quên luôn đầu, chắc chắn là tại vì cái vòng nguyệt quế còn phải dùng cho năm sau nữa và không được làm nó bị nhàu; thì cũng gần giống như là khi mẹ yêu cầu tôi không được giẫm lên hoa thu hải đường vậy. Bố thằng Geoffroy chia những điều xì gà to đùng để mời tất cả các ông bố khác và họ đều để dành để hút sau và các bà mẹ thì vừa cười đùa rộn rã vừa kể ra các thứ

mà chúng tôi đã làm trong năm học và điều đó khiến chúng tôi rất ngạc nhiên, bởi vì khi chúng tôi làm những thứ ấy, thì các bà mẹ chỉ cười đùa tí nào, thậm chí bọn họ còn tát chúng tôi.

Còn bọn bạn và tôi, chúng tôi nói toàn những thứ kinh khủng mà nghĩ hè chúng tôi sẽ làm và chuyện đã xấu đi khi thằng Clotaire bảo chúng tôi rằng nó sẽ đi cứu những người chết đuối, như nó đã làm vào năm ngoái. Tôi mới bảo rằng nó là thằng nói điêu, bởi vì tôi thấy nó ở bể bơi rồi, cái thằng Clotaire ấy: nó có biết bơi đâu và cứ nằm ngửa trên mặt nước thì khó mà có thể cứu được ai. Thế là thằng Clotaire đập tôi một cú vào đầu bằng cái quyển vở mà nó lĩnh nhờ phần thưởng Bạn tốt. Điều đó làm thằng Rufus phì cười và tôi đã cho nó một cái tát và nó bắt đầu khóc lóc và đá lia lịa vào thằng Eudes. Chúng tôi bắt đầu đùa này xô đùa kia, thật chúng tôi quá là vui, nhưng các bố và các mẹ đã chạy tới, bọn họ chộp lấy mấy cánh tay trong cả đống những tay là tay, bọn họ giằng, và bọn họ nói rằng chúng tôi hư quá thể và rằng thật là xấu hổ. Thế rồi các bố và các mẹ mỗi người giữ lấy một thằng bạn thuộc về họ và tất cả tản đi.

Trên đường về nhà, tôi cứ tự nhủ rằng hết sảy thật ấy, rằng năm học đã xong rồi, và chả còn bài học nào nữa, chẳng còn bài tập, chẳng còn phạt, chẳng còn ra chơi và rằng bây giờ tôi sẽ chẳng gặp các bạn của tôi trong suốt hàng đông tháng nữa, rằng chúng tôi sẽ chẳng còn đùa cợt cùng với nhau và rằng tôi cũng sắp sửa thấy cô độc kinh lên được.

- Thế nào, Nicolas, bố bảo tôi, con không nói gì à? Rốt cuộc là kỳ nghỉ hè nặng xị cũng đã tới rồi nhỉ!

Thế là tôi bắt đầu khóc và bố nói rằng tôi làm bố phát điên lên mất.

Năm 1950.

Hết